

I tromesečje

1. Subota, 1. januar 2022.

KAKO MOGU DA OPROSTIM DRUGIMA?

Matej 18,21-35

U jednom uspavanom američkom gradiću, dva suseda, gospodin Trašel i njegov sused gospodin Kaldvel godinama su se svadali zbog vode koja se slivala u zadnje dvorište Kalvelovih i plavila njihovu baštu. Takođe, Kaldvel je tvrdio da vode ima toliko mnogo da se preliva u njegov podrum, izazivajući tako još više štete.

Svađa je trajala godinama. Kaldvel je tvrdio da Trašel namerno skreće vodu u njegovo dvorište, zato je jedne nedelje popodne, nešto posle 5 sati, dok je Trašel kosio travu u blizini ograde koja je razdvajala njihovu imovinu, jednom i zauvek rešio njihov problem: uzeo je svoju poluautomatsku pušku kalibra 22 i nekoliko puta upucao Trašela u glavu. Ono što je zanimljivo je da je Kaldvel imao 78 godina.

Ovo sam vam ispričao zato što savršeno ilustruje našu današnju temu: opraštanje. Mi u našim gradovima obično nemamo bande, pucnjavu iz automobila i pobesnele vozače koji izazivaju štetu; to je “rezervisano” za “velike” gradove, negde tamo daleko. Ali istina je da neopraštanje živi u našem mestu, i pretpostavljam da živi i u ovoj prostoriji.

Opraštanje se danas ne smatra plemenitom karakteristikom. Volimo da gledamo filmove kao što su Rambo, Kil Bil, Terminator i tako dalje. Čak i deca vole crtače u kojima njihovi heroji negativcima daju baš ono što su zaslužili.

Hajde, setite se makar jednog filma čija je tema opraštanje. Možete li da zamislite da takav film pokušavate da prodate današnjem društvu. „Dođite da vidite poznatog glumca u 'Onaj koji oprašta', u priči o čoveku koji okreće drugi obraz i odlazi kada mu je osveta u rukama!“ Mislim da se ne bi prodavalo.

Zašto treba da opraštam? Da li je neopraštanje stvarno toliko pogrešno? Mislim, ako vas neko uvredi i vi se ne osvetite - ako im ne stavite do znanja da to neće moći, zar to neće postati poziv da vas ljudi gaze kako im se dopada. To je možda tačno. Iskreno, ako opraštate, to može da navede ljude da vas iskoriste.

Ali kao Hristovi sledbenici, oproštenje nam je dato kao zapovest, čak iako se ne isplati. Kološanima 3,13: „Snoseći jedan drugog, i opraštajući jedan drugom ako ima ko tužbu na koga: kao što je i Hristos vama oprostio tako i vi.“ Opraštanje je možda najteži deo hrišćanstva. Čak su se i Isusovi učenici, oni koji su Mu bili najbliži, mučili s tim - ni oni nisu otkrili da je to najlakša stvar na svetu. U stvari, jedan od Isusovih najboljih prijatelja, učenik po imenu Simon Petar, jednom Ga je upitao koliko daleko treba da idemo sa opraštanjem. Hajde da to pročitamo.

Matej 18,21: „Tada pristupi k Njemu Petar i reče: Gospode! Koliko puta ako mi sagraši brat moj da mu oprostim? Do sedam puta?“ Petar je ovde u stvari bio prilično velikodušan. Vodeći rabini tog vremena učili su da treba oprostiti tri puta. Petar je daleko prevazišao ovu granicu kada je spomenuo sedam puta. On je više nego udvostručio savet rabina.

Ali hajde da pogledamo Isusov odgovor. Isus kaže: „Ne velim ti do sedam puta, nego do sedam puta sedamdeset“ (Matej 18,22). Brojevi su imali veliko značenje za one koji su živeli u jevrejskoj kulturi. Brojevi često znače mnogo više od numeričke vrednosti. Na primer, broj četiri predstavljao je zemlju (četiri sezone, četiri ugla, itd). Sedam je broj savršenstva, šest je broj čovekov - onog kojem nedostaje savršenstvo.

Deset je broj potpunosti. Kada je Isus rekao sedamdeset puta sedam, On je koristio matematičku formulu koju su njegovi slušaoci odmah razumeli da znači više od bukvalnog broja: punina puta

savršenstvo puta savršenstvo. On je govorio o totalnom, potpunom opraštenju.

Zatim im je Isus ispričao priču kako bi ilustrovao svoju poentu. Iz ove priče izvući ćemo nekoliko važnih zaključaka o opraštanju. Kada završimo, znaćemo ne samo zašto treba da opraštamo, već ćemo razumeti i kako to treba da činimo.

(Pročitajte Matej 18,23-35, priču o nemilostivom služi.)

Zašto oprostiti?

1. Neopraštanje pruža lošu sliku o našem Caru.

Na jednoj slici je pisalo: „Grešiti je ljudski, opraštanje nije naše pravilo.“ To je svetski način, ali nije Božji način. Dug čoveka iz priče iznosio bi oko 3 milijarde u današnjim dolarima. U stvari, originalni jezik Isusove priče nagoveštava da je dug praktično bilo nemoguće izračunati.

Kada ne opraštamo, to stvara lošu sliku o našem nebeskom Ocu. Dobro je poznato da deca prate primer svojih roditelja. Kada sam ja bio mali, postojala je jedna kampanja protiv pušenja i u reklami bi jedan čovek naslanjen na drvo upalio cigaretu i spustio kutiju sa ostalim cigarama. Onda vidite kako njegov sin uzima tu kutiju i počinje da istražuje šta je unutra. To je uspešno prikazivalo silu roditeljskog modela.

Bog je za nas postavio visok standard, ali taj standard je moguće ostvariti.

Mihej 7,18: „Ko je Bog kao Ti? Koji prašta bezakonje i prolazi prestupe ostatku od nasleđstva svog, ne drži do veka gnev svoj, jer Mu je mila milost.“

Kada ne želimo da opraštamo, mi pružamo lošu sliku o našem Caru - našem Nebeskom Ocu. Dok sam bio mlad, kada sam negde odlazio, tata bi mi ponekada govorio: „Ne zaboravi ko si.“ Šta je to značilo? Moje ponašanje odražavalo se na njega. On je govorio: „Ja u ovom društvu imam reputaciju na koju ćeš ti večeras uticati, zato nemoj da uradiš bilo šta glupo inače...“

Da li ste zapazili da se u priči Car naljutio na čovekovo ponašanje. Kao Carev sluga, on je video kako Car oprašta i trebalo je da učini isto - ali nije.

2. Bog zna kada ne opraštamo

Još jedan razlog za opraštanje je to što će Bog znati kada ne oprostimo. U jednoj katoličkoj osnovnoj školi, deca su se poređala u trpezariji čekajući ručak. Na samom vrhu stola nalazila se velika gomila jabuka sa porukom koju je napisala jedna kaluđerica: „Uzmi samo JEDNU. Bog gleda.“

Nešto dalje na stolu, na drugom kraju nalazila se gomila keksa sa čokoladom. Jedno dete je napisalo sopstvenu poruku: „Uzmi koliko hoćeš... Bog gleda jabuke.“

Zar vam nije zanimljivo što je Car otkrio šta se dogodilo. On je kao majka koja ima oči na leđima. Shvatate li da je nemoguće sakriti greh od Boga? Psalam 11,4: „...oči Njegove gledaju; veđe Njegove ispituju sinove čovečije.“

Ako imate duh neopraštanja, Bog zna - možda ste to sakrili od svih drugih, ali garantujem vam da Bog zna. Danas je dobro vreme da se pozabavite tim problemom.

3. Neopraštanje negativno utiče na nas i na druge.

Jedna o čistih tema u Bibliji je zajednica; kada je jedan od nas povređen, trebalo bi da drugi pomognu. Kada jedan od nas doživi uspeh, trebalo bi svi da se raduju; kada se jedan od nas spotakne, trebalo bi da pomognemo toj osobi da opet stane na pravi put. Ono što utiče na jednog, utiče na mnoge.

Taj princip često vidimo u Starom zavetu; greh jedne osobe uveliko je uticao na druge ljude. Na primer, David, veliki izrailjski starozavetni car, sagrašio je protiv Boga i nastale su dalekosežne posledice. U stvari, Davidov greh protiv Boga koštao je 70.000 ljudskih života.

Kada gajimo duh neopraštanja, to ima dalekosežne posledice. Razmislite o tome: slično je pipcima koji se pružaju iz našeg greha. U slučaju čoveka iz naše priče, njegovo neopraštanje negativno je uticalo na čoveka koji mu je dugovao novac. Ali takođe je uticalo i na društvo - druge sluge su to primetile i veoma su se uznemirile.

Uticalo je i na njegovu porodicu; ako je bačen u tamnicu zbog nedostatka opraštanja, to ga je očigledno udaljilo iz njihovog života, a pošto je prvobitna presuda bila da se prodaju kao robovi, razumno je misliti kako ih je sada očekivala ista sudbina. Naše neopraštanje

može da postane tumor u našem životu i ako se ne postaramo za njega, on će na kraju pojesti samu našu dušu. Naša nespремnost da opraštamo ožalostiće i naljutiće Boga.

Ali kada opraštamo, to je dobro za našu dušu. Priče 17,9: „Ko pokri-va prestup, traži ljubav; a ko ponavlja stvar, rastavlja glavne prijatelje.“

4. Naš Car očekuje da opraštamo.

Isus je rekao: „I kad stojite na molitvi, praštajte ako šta imate na koga: da i Otac vaš koji je na nebesima oprostí vama pogreške vaše“ (Marko 11,25).

On očekuje da Njegovi učenici gaje srce koje oprašta - ne iz sebičnih razloga već zato što je to pobožno. Kao Božjim sledbenicima, trebalo bi da nam bude zaista važno da ne izneverimo svog nebeskog Oca.

Kako da naučimo da opraštamo?

1. Setite se koliko je oprošteno vama.

To je početna tačka. U našoj priči, samom služi je oprošten dug 600.000 puta veći nego dug čoveka kojem nije hteo da oprostí. Razlog zašto mnogi od nas ne žele da opraštaju drugima je to što smo zaboravili kako to znači imati duhovni dug. Ništa što bismo ikada mogli nekome da oprostimo ne može da se uporedi sa mnoštvom greha koje je Bog oprostio nama.

Svi smo sakupili astronomski dug koji nikada ne možemo da plati-mo. A ipak, zar nije smešno kako stičemo taj duh neopraštanja? Ljutimo se na ljude koji nas bespotrebno pretiču ili kada upadaju preko reda u banci ili na pošti. Njihovo ponašanje uglavnom nije usmereno protiv nas, ali mi to obavezno shvatamo lično.

Dobra vest je što nam je, kada nam je oprošteno, dato obećanje. Slušajte šta Isus kaže: „Blago milostivima, jer će biti pomilovani“ (Matej 5,7). Reč „blago“ sadrži ideju o sreći... radosti. Oni koji biraju da opraštaju su srećniji - ne moramo da se pitamo da li smo na neko-ga ljuti. Sve je mnogo jednostavnije.

2. Oprostite i pustite

Piše da je Car u našoj priči „pusti ga i dug oprostí mu“. To i mi treba da uradimo: da oprostimo dug i pustimo ga.

Mislim da je zanimljivo što dug drugog čoveka nije bio bezna-čajan - bio je prilično značajan. Iznosio je oko 5.000 dolara, i kada

bi meni neko dugovao toliko, voleo bih da mi vrati... zar vi ne biste? Isus nikada nije rekao da je ono što vam ljudi urade beznačajno. Ali rekao je da moramo da budemo spremni da oprostimo čak i krupne stvari.

U iskušenju smo da kažemo: „Pa mogu nešto da oprostim, ali to je jednostavno preveliko.“ Ali Bog ne radi tako. Njegovo oprostjenje prekriva sve - nema ništa što je izuzeto od Njegovog opraštanja.

Isus je rekao: „Jer ako opraštate ljudima grehe njihove, oprostiće i vama Otac vaš nebeski. Ako li ne opraštate ljudima grehe njihove, ni Otac vaš neće oprostiti vama grehe vaše“ (Matej 6,14.15).

Poslušajte Njegove reči! Jednostavno oprostite i nikada više nemojte da se osvrnete na to!

2. Subota, 5. februar 2022.

NAUČIMO VIŠE O NAŠEM SPASITELJU U VINOGRADU: STVORENI DA DONOSIMO RODOVE

Jovan 15

Prema Jevanđelju po Jovanu, u poslednjoj očiglednoj pouci koju je uputio svojim učenicima Isus je upotrebio vinograd. Na putu da se moli u Getsimanskom vrtu, Isus je verovatno prošao kroz neki vinograd. To je moglo da dovede do pouke iz teksta Jovan 15,1-8. Što više učimo o ovoj ilustraciji, to ćemo bolje razumeti šta Isus očekuje od nas.

Glavni fokus ove propovedi: Sa Božje tačke gledišta, naša svrha je veoma jednostavna. Baš kao što vinova loza mora da čini, glavna svrha našeg života je da proizvodimo rodove. Još osnovnije od same pouke, nikada ne smemo da zaboravimo da je vinogradar glavni, da ima kontrolu i da je usredsređen na dobijanje što je moguće više roda iz njegovog vinograda.

Uvod

Koliko je važno učenje iz Jovana 15. poglavlja? Setite se kada se ono dogodilo. Isus je upravo oprašao učenicima, proveo ih kroz

poslednji obrok, ustanovio Gospodnju večeru i sada je išao s njima ka Getsimanskom vrtu, gde će se ubrzo moliti i kasnije biti uhvaćen. Kada sunce bude prešlo podne sledećeg dana, Isus će biti na krstu.

Isus je poznao vremenski raspored. On je s pažnjom koristio svaku reč. I tu, upravo tada, upotrebio je očiglednu pouku iz vinograda. Među maslinama nalazio se jedan vinograd. Vinograd je u to vreme bio tek u početku sezone rasta. Ipak, bili su očigledni znaci da je vinogradar prisutan. Loze su bile negovane, orezane, očišćene i privezane za određene podupirače. Sezona raste biće sezona staranja i predstavljaje uvod u sezonu žetve.

Ilustracija

Postoji priča o jednoj starijoj ženi koja je upravo završila kupovinu i vraćala se ka svom automobilu. Kako se približavala, videla je da u njenom automobilu sede četiri čoveka! Bila je očajna zbog sve veće stope kriminala u Americi i odavno se spremala za ovakav trenutak. Ispustila je kese sa namirnicama, izvukla pištolj iz torbe i vrisnula: „Imam pištolj i znam kako da ga upotrebim! Izlazite iz auta!“

Ljudi nisu čekali drugi poziv. Vrata su se otvorila, tela izletela i četiri čoveka su bez daha pobegla od bakice koja je mahala pištoljem.

Bez obzira na svoju imitaciju Klinta Istvuda, žena je bila potrešena iskustvom. Trebalo joj je nekoliko trenutaka da skupi svoje kese sa namirnicama i uđe u automobil. Pazila je da li će se propalnice vratiti, ali to se nije dogodilo. Vratila je pištolj u tašnu i uzela ključeve. Za trenutak je pomislila da je problem njena ruka koja je podrhtavala, ali koliko god da se trudila, jednostavno nije mogla da stavi ključ u bravicu. Onda je bolje pogledala automobil. Više joj nije delovao tako poznato. Otprilike tada zapazila je identični automobil parkiran četiri ili pet mesta dalje, i shvatila da je upravo postala deo američkog sve većeg talasa kriminala. Ukrala je nečiji automobil!

Kako priča kaže, prebacila je namirnice u sopstveni automobil i odvezla se u policijsku stanicu da se preda. Policajac kojem je sve ispričala skoro je pao sa stolice od smeha. Pokazao je drugi kraj pulta gde su četiri veoma uplašena muškarca prijavljivala krađu automobila od strane jedne starije žene. Kada se u potpunosti izvinila, nisu podnete nikakve prijave.

Pouka

Dobro upoznajte ono što je vaše, ili se spremite da budete osramoćeni!

1. Vinograd pripada Bogu

Nema greške u ovom principu. Isus je rekao: „Ja sam čokot a vi loze...“ Na samom početku odlomka On kaže: „Ja sam pravi čokot, i Otac je moj vinogradar.“ Moj Otac je vinogradar. On je vlasnik vinograda.

Ilustracija: Izgleda da smo svi rođeni sa sebičnim sklonostima. Ne treba dugo da mališan nauči nekoliko moćnih rečenica od jedne reči: „NEEE!!!“ „MOJE!!!“

Da li vas je nekada zadivio osećaj vlasništva koji mališani imaju? Ako uspe da svojim malim ručicama zgrabi neku plastičnu posudu, nema veze šta je mama htela sa njom. „MOJE!“, vrišti sebični mali čovek i kreće bitka. Nije važno da li je predmet samo deo smeća ili neprocenjivo umetničko delo. Kada ga zgrabe njegove ruke, to je „MOJE!”

Kako je to smešno. Mala deca ne mogu da shvate vrednost stvari ili da je neko teško radio da bi kupio tu stvar. Deca ne razumeju odgovornost, vreme, zaradu niti vrednost. Ali odmah razumeju pojam imovine.

I to mu neće dosaditi kada napuni tri godine. Do vremena kada osoba napuni 30 ili 50 ili 70 godina, on je obično imao priliku da pogleda u nebo, stegne ruku u pesnicu i kaže: „Ali Bože, to je bilo MOJE!“

„Ali Bože, to je moje dobro zdravlje. To je moje. Želim ga nazad. Ne želim ovu bolest. Umoran sam od takvog osećanja. Plašim se od operacije. Dosta mi je lekova. Nije pošteno što ovoliko košta. Bože, to je bilo moje zdravlje, bilo je MOJE!“

„Ali Bože, ja sam zaradio taj novac... zašto je tržište baš sad moralo da propadne? To je bio moj novac za penziju... Bio je MOJ!“

„Ali Bože“, kaže čovek pored novog groba, „bila je moja.“

„Ali Bože“, kaže majka gledajući u praznu sobu svog 18-godišnjeg sina. „Bio je još dečak i mnogo sam ga volela... bio je moj.“

„Ali Bože“, kaže mlada osoba. „To je moja budućnost, planirao sam je. Radio sam za nju. Školovao sam se za nju. Uradio sam sve što treba. Sve je to moje. Ne želim da sada sve promenim.“

„Ali Bože“, kaže vernik crkve. „Mnogo godina svog vremena posvetio sam toj crkvi. Dao sam hiljade dolara i više znoja nego što mogu da prebrojim. Sada se sve menja. Ne znam o čemu se radi. Bože, to je bila moja crkva i želim je nazad.“

„Ne“, kaže Bog svakom dvogodišnjem detetu u svima nama. „To nije bilo tvoje. Ona nije. On nije. Crkva nije tvoja. Čak ni ti nisi svoj! Sve pripada meni, jer ja sam Bog.“

Od trenutka da je Bog po prvi put dao svojih Deset zapovesti, rekao nam je da je On ljubomorni Bog, da neće tolerisati druge bogove, da nikada neće povući svoje pravo da bude Bog. U vinogradu, imamo još jednu priliku da shvatimo da Bog ima kontrolu, Bog je glavni a ne mi. Mi ne možemo da pronađemo svoju svrhu ukoliko nismo shvatili svoje mesto.

Očigledno, u vinogradu, loza ne govori čokotu šta će raditi. Na njivi, biljke ne govore zemljoradniku kako da obave posao. Možete li da zamislite kako neka biljka govori baštovanu: „NE! Ja ću to uraditi na svoj način!“ Ne, baštovan zna šta je najbolje za biljke, neguje ih, orezuje, seče, uklanja, hrani, zaliva, prekriva, prska... iz veoma dobrih razloga. A dobra biljka jednostavno veruje baštovanu.

Za vernike možda ne postoji teži princip koji treba da sprovedu u praksu od ovog prvog. Svi smo mi skloni da preuzimamo kontrolu. Postajemo zavisni od nje. Bolje se osećamo ako mi imamo kontrolu. Ako se četiri odrasle osobe nalaze u automobilu, najmanje tri misle: „Ja bih bolje vozio.“

Kada se radi o duhovnom donošenju rodova, loša vest je što Gospod zahteva da se oslobodite kontrole. To nije mogućnost. Vi i ja nemamo prava da govorimo Bogu kako da obavlja svoj posao, kao što ni biljka nema prava da daje uputstva nama. To jednostavno tako ne ide. To je loša vest. Morate da se odreknete kontrole.

Dobra vest? To znači da ne morate da nosite težinu odgovornosti zato što ste glavni! Ne morate da nosite težinu čokota! Vaš jedini posao je da donosite rod.

2. Bog želi da iz vašeg života nastane što je moguće više roda.

Vaš posao je da „rađate rodove“. Od svih primena koje je Isus davao u ovoj pouci, ova je veoma jednostavna. Vaša svrha je da „donosite rod“ i vaša životna misija je da otkrijete kako ćete ostvariti taj proces. Ova serija propovedi je odlična prilika da postavite pitanje:

„Gospode, zašto sam rođen?“ Sada je vreme da se zagledate ozbiljno u to pitanje, da pronađete odgovor - ako ga već niste pronašli - i radite tačno ono što Isus traži - da donosite rod!

3. Donošenje vašeg jedinstvenog roda je dugotrajni trud rada i discipline.

Iako možda mislimo da se „donošenje roda“ odnosi samo na evangelizam, ta ideja nije rezervisana samo za pojedinca koji možda sluša kako se neka osoba moli za spasenje, ili pojedinca koji ima prednost da krsti novog obraćenika. Svako u crkvi ima ulogu u „donošenju rodova“, a svaka osoba koristi svoje Bogom date darove.

Ljudi sa darom evangelizma moraju da se bave poslom donošenja evanđeoskog roda. Ali šta je sa hrišćanskim učiteljima ili onima sa darom gostoprimstva? Šta je sa onima koji su talentovani da rade sa malom decom, ili koji su premladi da se krste baš sada, ili šta je sa starijim hrišćanima, koji su odavno prihvatili Hrista? Zar oni ne treba da „donose rodove“? Šta je sa darom savetovanja i drugim darovima?

Važno je imati dobar alat, ako želite da imate plodan život. Prema jednoj priči, jedan psiholog na Univerzitetu Stenford jednom je pokušao da pokaže da živimo radi produktivnih rezultata, ili kao što je Isus rekao, „rodova“. Ovaj istraživač je unajmio jednog šumskog radnika i rekao: „Platiću ti duplo nego što dobijaš kao drvoseča, ako uzmeš tupi kraj ove sekire i jednostavno čitav dan udaraš ovu cepanicu. Ne moraš da odsečeš ni jedno jedino parče drveta. Samo uzmi taj tupi kraj i udaraj najjače što možeš, baš kao da sečeš u šumi.“ Posle pola dana čovek je odustao. Psiholog je pitao: „Zašto si odustao?“ Drvoseča je rekao: „Zato što svaki put kada udarim sekirom, moram da vidim iverje kako leti. Ako ne vidim iverje kako leti, onda nije zabavno.“

Isus nije jednostavno zapovedio da donosimo rodove. On je takođe obećao dar Svetog Duha i „darove“ koje će Sveti Duh doneti. Svaako od nas je poseban u Hristovom telu. Iako neki možda imaju dar

evangelizma, drugi imaju dar poučavanja. Neki imaju prirodnu sklonost da budu redari i pozdravljaju ljude na vratima, a drugi da teše. Neki imaju dar savetovanja, a drugi su daroviti u administrativnom polju. Mešavina darova znači da niko od nas ne treba da pokušava da prekopira tuđ posao. Umesto toga, razvijte darove koje vam je Bog dao i donosite rod koji treba da donosite. Ili, kao što je iznervirani drvoseča rekao, ako smatrate da je držanje biblijske pouke u razredu veoma stresno, prestanite da udarate tupom oštricom!

Ili razmislite o „duhovnim rodovima“ iz Galatima 5,22.23: ljubav, radost, mir, trpljenje, krotost, dobrotu, vera, milost i uzdržanje. Ako prihvatite sve ovo, da li ćete donositi rodove? Kada je Isus dao osnovnu zapovest samo nekoliko koraka od vinograda, rekao je: „Ljubite jedni druge.“ To je prvi rod Duha.

Postoji mnogo načina za donošenje rodova.

Titu 3,14: „Ali i naši neka se uče napredovati u dobrim delima, ako gde bude od potrebe da ne budu bez roda.“

Psalam 1,3: „On (pravedan čovek) je kao drvo usađeno kraj potoka, koje rod svoj donosi u svoje vreme, i kome list ne vene: šta god radi, u svemu napreduje.“

Da li shvatate radost ovoga? Svaka misao, svako delo, svaki stav može da bude dobar rod, još jedan grozd. „Time će se Otac moj proslaviti!“ Isus nije nameravao da bilo ko od nas živi u takvoj vrsti krivice i razočarenja. On nam je namenio „izobilni život“. Zato donosite rodove koje je Bog namenio za vas.

Za donošenje rodova potrebna je životna posvećenost radu i disciplini. Nijedna biljka „tek tako“ ne proizvodi mnogo roda. Umesto toga, radi se o sporom procesu, procesu koji rađa rod kada mu je vreme. Zato je možda „uzdržanje“ navedeno poslednje među Duhovnim rodovima. Možda se ono nalazi na vrhu drveta i najteže je za branje!

Zaključak

U svakoj bašti, u svakom vinogradu, postoji mogućnost da se obeshrabrimo. Korov napreduje, insekti caruju i bolesti se ukorenjuju. U svakom životu, slično tome, postoje elementi koji mogu da ometaju proizvodnju zdravog roda.

Bilo bi lako, sa svim negativnim elementima u našem životu, da postanemo razočarani u vinograd iz Jovana 15. Bilo bi lako da tiho pomislimo. „Ne mogu. Ima previše krivice. Već sam to ranije probao. Postajem očajan u traženju. Umoran sam. Iscrpljen sam. Ne želim više to da podnosim.“ Ako je tako, slušajte ovu divnu istinu. Ako dozvolite vinogradaru da usmeri vaš put, nećete se umoriti u poslu rađanja rodova. Neće biti pod stresom. Nećete biti zbunjeni. Jednostavno ćete donositi rod i uživati u tome.

Pomislite na očiglednu pouku koju je Isus upotrebio. Da li ste ikada videli vinovu lozu pod stresom? Ili da li ste ikada videli biljku kukuruza koja ne može da odluči da li će roditi kukuruz ili bundeve? Možete li da zamislite kako grm kupine plače u svojoj sobi, udarajući šakama po krevetu i vičući: „Ja to više ne mogu?“

Ne, to se jednostavno ne događa, jer biljke prirodno rađaju. One imaju divnu ruku baštovana, punu ljubavi i vođstva, i ne moraju da rade ništa osim onoga za šta su stvorene.

Ako ste iscrpljeni u svom životnom poslu, možda se bavite pogrešnim poslom. Zdrave loze ne doživljavaju stres. One jednostavno rađaju rod. Možda pokušavate da učinite da na jabuci rode banane. Možda ste pod stresom zato što obavljate neki neprirodni posao. Zar ne biste voleli da donosite pravu vrstu roda i ne brinete se jer imate pravi alat, prave darove, pravo vreme i pravi poziv? Vinogradar ne želi da radite nešto što nije prirodno. On želi da prirodno rađate rod i već vam je dao sve što vam je potrebno da odlično obavite posao koji vam je namenio.

Deni Simson živeo je u Otavi u Kanadi. Bila je 1990. godina i Deni je bio očajan. Nije imao sredstva koja su mu bila potrebna za život. Nije imao novca i nije znao ništa da radi. Ponestalo mu je vremena i mogućnosti, zato je Deni uzeo pušku koja se nasledivala u njegovoj porodičnoj liniji, otišao u banku i opljačkao 6.000 dolara.

Deni nije baš bio vešt u pljačkanju banaka i odmah je uhapšen. Na sudu su se dogodile dve značajne stvari. Najpre, Deni je osuđen na 6 godina zatvora. Propala mu je svaka mogućnost da uspe u životu. Ali drugo, kada je sud pažljivije ispitao dokaze, pažljivo su pregledali oružje koje je koristio. Bio je to poluautomatski Kolt 45,

onakvo oružje u koje bi kolekcionari s čežnjom gledali. U pitanju je bio antikvitet, napravljen još 1918. godine. Vrednost mu je bila oko 100.000 dolara.

Deni je opljačkao banku za 6.000 dolara, sve vreme držeći u rukama 100.000 dolara! Drugim rečima, Deni je već imao ono što mu je bilo potrebno a da to nije znao.

Bog neće tražiti od vas da rodite određenu vrstu roda a da vas nije za to osposobio. Bog nam je dao Njegovu Reč, Bibliju, kao najveće sredstvo. Bez obzira na pitanje, odgovor se nalazi u Bibliji. A vi je imate. Imate više nego što vam je potrebno.

Ono što vam je možda stvarno potrebno je poverenje, i razlog da se vratite prvom principu, prvom uputstvu. „Ne radi se o vama“, kaže Isus. „Već o meni. Ja sam čokot, a ne vi. Vi ste samo loze. Moj Otac je vinogradar, a ne vi. On će donositi odluke o vinogradu. On će orezivati. On će upravljati. To je Njegovo pravo, a ne vaše.“

Predajte Bogu kontrolu koja Mu s pravom pripada.

3. Subota, 5. mart 2022.

SUD: ADVENTISTIČKA PERSPEKTIVA

Adventisti sedmog dana uvek su naglašavali važnost suda u Božjem planu uništavanja greha. Poslednji sud je kulminacija duge borbe između Hrista i sotone i završava se potpunom Božjom pobedom. Posle konačnog suda biće rešen najveći problem i sva stvorenja će konačno disati u zajedničkom ritmu sklada i radosti.

Prikaz suda

Zaharija 3 daje nam kratak i upečatljiv pogled na sud. Na njegovom početku, Isus, poglavar sveštenički, stoji pred anđelom Gospodnjim i pristupa sotona da Ga optuži (1. stih).

Kao posrednička, služba prvosveštenika je tip Hristove službe; On predstavlja Boga narodu i predstavlja narod pred Bogom. U Zahariji 3, prvosveštenik se nalazi na sudu u sudnici i obučen je u prljavu odeću - jasan simbol njegovog greha. U toj prljavoj odeći, Isus predstavlja narod. Poistovećivanje prvosveštenika sa narodom bilo je tako potpuno da, kada bi na Dan pomirenja stupio u Svetinju nad svetinjama, ako se u taboru nalazio greh, on bi pao mrtav.

Kada je ušao u svetinju, bio je narod. Isusov slučaj je sudbonosan; njegova odeća je prljava (3. stih). Ali On ima Branitelja: „A Gospod reče sotoni: Gospod da te ukori, sotono, Gospod da te ukori koji izabra Jerusalim. Nije li On glavnja istrgnuta iz ognja?“ (2. stih). Njegova prljava odeća menja se za čistu (stihovi 4.5) i prima obećanje o mestu na kojem će prebivati u nebeskim dvorovima.

Treba zapaziti četiri stvari:

Uloge koje se igraju u ovoj drami.

Ko je tužilac? Sotona. Ko je branitelj? Anđeo Gospodnji. Bog je sudija. U Zaharijinom pogledu, Bog nije tužilac; On pokušava da svakoga dovede na nebo. Sotona igra ulogu tužioca: u stvari, ime sotona znači „tužilac, progonilac“. Anđeo Gospodnji je sudija i Isus stoji pred njim (1. stih), ali on takođe postaje i Isusov branilac (stihovi 2-5). (Većina komentatora prepoznaje anđela Gospodnjeg kao samog Boga. U teologiji Adventista sedmog dana On se uopšteno prepoznaje kao Hristos pre utelovljenja.)

Zapažamo da sotona ne mora da laže.

Odeća je već prljava; sve što treba da uradi je da pokaže na nju. Izveštaj o našem životu je jasan. Biblija kaže da je naša odeća (Zaharija 3,3; Isaija 64,6) „prljava“ i nije potrebno dalje istraživanje.

Bog se ne prepire sa sotonom oko Isusovih zasluga.

On ne racionalizuje niti umanjuje Isusovu krivicu. Odeća je prljava, kaže izveštaj, i to je sve. U izveštaju i u umu suda nema prefinjene razlike ili nijansi krivice, nikakvih izgovora ni objašnjenja.

Na šta se sud usmerava?

Ne na stanje Isusove odeće! Božji jedini odgovor je: „Gospod da te ukori, sotonu, Gospod da te ukori koji izabra Jerusolim. Nije li On glavnja istrgnuta iz ognja?“ (2. stih) Ako vi i ja stignemo na nebo, to neće biti zato što je naša odeća čista; to će biti zato što je Neko gurnuo ruku u oganj i izvukao nas. Zaključak koji se izvlači iz Zaharije 3 jeste da osnovna briga suda nije naše stanje krivice ili nevinosti; već pitanje da li je naše izvlačenje iz ognja opravdano.

Danilo 7: Zadaci suda

Velika slika suda iz Danila 7 pokazuje nam tri zadatka. Mi adventisti proveli smo većinu našeg vremena na Danilu 7 identifikujući zveri na račun mnogo važnije tačke: šta sud radi? U Danilu 7 sud ima tri paralelne akcije.

Najpre, kruniše se Sin Čovečji.

Krunisanje je možda iznenađenje, ali to je poruka Danila 7. Kada Sin Čovečji dolazi u sudnicu, Njega nose nebeski oblaci (stihovi 3-14). On ne ulazi sa Starcem, niti zauzima mesto kao sudija. Zatim, „dade Mu se vlast i slava i carstvo da Mu služe svi narodi i plemena i jezici; vlast je Njegova vlast večna, koja neće proći, i carstvo se Njegovo neće rasuti“ (14. stih). „Dade Mu se“ - odnosi se na nagradu koju odobrava sud i ponavlja se u ovom poglavlju. U Danilu 7 Sin Čovečji nije jedan od sudija: On ima slučaj pred sudom, On je parničar u velikoj raspravi, i sud Ga nagrađuje carstvom.

Sud kruniše Sina Čovečijeg jer je Njegova vladavina pravedna. Pitanje koje se predstavlja pred sudom je, možemo li mi ovu božansko-ljudsku Osobu, koja je dala svoj život za izgubljeni svet, koja je Gospodar crkve, na osnovu ovih izveštaja, da krunišemo za Cara

svemira? Njegova služba na zemlji opravdava Njegovu ulogu Cara. „Dade Mu se vlast i slava i carstvo da Mu služe svi narodi i plemena i jezici; vlast je Njegova vlast večna, koja neće proći, i carstvo se Njegovo neće rasuti“ (14. stih).

Sveti dobijaju carstvo kao nagradu.

Blisko poistovećen sa Sinom Čovečjim u Danilu 7 je Njegov narod, „sveci Višnjega“ (stihovi 18.22.27). I oni imaju slučaj pred sudom, jer „dade se sud“ u njihovu korist (22. stih) i doći će vreme kada „carstvo i vlast i veličanstvo carsko pod svim nebom daće se narodu svetaca Višnjeg“ (27. stih). U Danilu 7 sveti su blisko poistovećeni sa Sinom Čovečjim. On zaslužuje nagradu i oni imaju koristi od nje. Njihovo carstvo je, kao i On, večno (18. stih).

Uništenje pobune.

Danilo 7 počinje dramatičnim slikama zveri i rogova koji ratuju protiv Boga i Njegovog naroda i završava se odgovorom na ovaj veliki napad. Ponavljana upotreba ove paralele, povezanih izraza – „dade mu se“ (stihovi 14.22), „daće se“ (27. stih) i „uzeće mu se“ (26. stih) - pokazuje da su tri akcije o kojima ovde govorimo paralelne akcije suda; to su tri akcije koje sud preduzima tokom velikog suda na nebu. Prema tome, Danilo 7 pokazuje tri velika dostignuća poslednjeg suda: 1) krunisanje Sina Čovečijeg, 2) davanje carstva kao nagrade Njegovim svetima, i 3) oduzimanje carstva od zveri i rogova i njihovo konačno uništenje.

Treći zadatak je izvršavanje presude o večnom uništenju. Odluka ovakve težine ne sme olako da se donese i iz tog razloga sud postaje dug, pažljiv i složen proces. Deo onoga što se dešava možemo da vidimo u jednom važnom starozavetnom ritualu.

Dan pomirenja

Godišnji Dan pomirenja pruža još jednu sliku o poslednjem sudu (3. Mojsijeva 16). Na ovaj dan, prenošenje greha naroda iz Svetinje na žrtvenog jarca pokazuje, simbolički, da će se, u poslednjem sudu, krivica za greh staviti tamo gde pripada. Odgovornost se simbolično nakupila u Božjoj svetinji, ali veliki dan suda dolazi i konačna odgovornost - i krivica - otići će tamo gde pripada.

U izrailjskom društvu postojala je uloga nazvana *go'el*. *Go'el* je bio rođak-iskupitelj, poglavar proširene porodice ili klana odgovoran da vas izvuče iz nevolje, otkupi vas iz ropstva, odbrani vas na sudu (pogledajte 3. Mojsijeva 25,23-25; Jeremija 32,6-9; Ruta 2,20; 4,3-8). Kada je Elimeleh umro, on je imao *go'ela* (Voza) koji će prihvatiti odgovornost za ranjive žene i nastaviti lozu koju je ostavio za sobom. Ali u drugim odlomcima, reč *go'el* se prevodi kao „krvni osvetnik“ (pogledajte 4. Mojsijeva 35,11-19; 5. Mojsijeva 19,6-12; Isus Navin 20,3-9).

Iskupitelj je takođe i branitelj/osvetnik i Bog igra obe uloge (pogledajte O Jovu 19,25; Psalam 78,35; Priče 23,10.11; Isaija 41,11-15; 43,14; Jeremija 50,34, itd). Dan Njegovog suda će doći - veliki dan kosmičkog izbavljenja. Njegov narod biće izbavljen i vraćen u svoje nasledstvo. Bog će iskupiti svoj narod i osvetiće njihove povrede.

Proces suda

Adventistička crkva je odavno prepoznala tri faze suda - koje traju od početka preadventne faze u 1844. i nastavljaju se kroz milenijum do konačnog uništenja pobune i postmilenijumske faze suda.

Njegova složenost nalazi se u činjenici da je zadatak suda da dođe do dogovora - jednoglasnog, kosmičkog dogovora - o pravednosti tri odluke koju donosi sud iz Danila 7. Možemo li mi, opravdano, 1) da krunišemo Sina Čovečjeg, 2) da damo carstvo kao nagradu Njegovim svetima, i 3) da uništimo pobunu? Pitanje je ogromno, teško, složeno; najmanja greška mogla bi da ugrozi čitav svemir i njegovu budućnost. Hajde da se vratimo na Danilo 7 i pogledamo sud na delu.

Starac zauzima svoje mesto i knjige se otvaraju (10. stih). Ali Starac nije sam; čitav sud sedi. U devetom stihu, postavljaju se prestoli, a u desetom, hiljade hiljada i deset hiljada puta deset hiljada stoje pred Bogom, zatim „sud sede“.

Posle toga otvaraju se knjige (10. stih). U korist koga? Slika predlaže da se otvaraju da bi ih proučio ogromni sud. Bog poziva univerzalnu inspekciju. Zašto? Bog je predložio da učini tri značajne stvari: da kruniše svog Sina, Vladara svemira; da nagradi svoj izabrani narod večnim carstvom; i da pošalje one koji su se pobunili protiv Njega u večnu propast. Ove odluke se ne mogu povući. Šta više, mora da postoji univerzalni sporazum da su pravedne.

Tri faze suda

Bog vodi sud pažljivo i otvoreno, poštujući srce i um svih osoba koje je stvorio. Ustvari, On to čini u tri faze.

1. Preadventna faza

Od početka, adventistička teologija se zalagala za preadventnu fazu posljednjeg suda. Pošto ima toliko mnogo adventističke literature o ovoj temi, neću sada da iznosim argumente. Jednostavno ću reći da preadventna faza suda ima smisla, jer kada se Hristos vrati, Njegova nagrada dolazi s Njim (Otkrivenje 22,12).

Bilo koji sud koji se događa pre Drugog dolaska ne može da uključi aktivni doprinos ljudi sa zemlje. Ali izveštaji o njihovom životu su prisutni i oni jasno i iscrpno pokazuju Božju ljubav i pravdu (kao i Njegovog naroda), i zlobu sotone i njegovih pobunjeničkih sledbenika. Ali ni jedan od ovih poslednjih strana nije prisutna u sudu da se pridruži pregledavanju izveštaja. Među one koji mogu da budu prisutni su anđeli i stanovnici drugih planeta i svetova.

Bog ima trostruku agendu: krunisanje Isusa kao Cara svemira, davanje carstva kao nagradu svetima i uništavanje greha i zla zauvek. Kada se završi prva faza suda, svi stanovnici svemira - osim onih na zemlji - složili su se da je krunisanje Sina Čovečjeg, davanje carstva svetima i uništavanje velike pobune neophodno i pravedno.

Prva faza suda će se završiti; Hristos će se vratiti i odvesti svoj narod na nebo i onda počinje milenijum.

2. Faza milenijuma

„Ne znate li da ćemo anđelima suditi?“, pita Pavle (1. Korinćanima 6,3). Hiljadu godina imaju upravo tu ozbiljnu svrhu. Izveštaji se otvaraju za iskupljene sa zemlje; pred njima se nalazi pitanje o Božjoj pravедnosti o tri predloga. Mišljenje otkupljenih sa zemlje ima kritičnu važnost iz dva razloga:

Najpre, njihovi voljeni nestaće u uništenju. Spaseni moraju da budu zadovoljni pravdom - i ljubavlju - ove odluke. Drugo, najbolji sistemi jurisprudencije insistiraju da optuženi imaju pravo na sud pred svojim vršnjacima (porotom). Takva porota biće obezbeđena. Ova faza traje hiljadu godina (Otkrivenje 20). Zatim Novi Jerusalim silazi na zemlju, događa se „drugo vaskrsenje“ i počinje treća faza suda.

3. Postmilenijumska faza

Vaskrsli zli napadaju Novi Jerusolim - samo da bi otkrili da su odgovorili na poziv da se pojave pred sudom. Tokom prve dve faze suda, sve ostale osobe u svemiru proučile su izveštaje. Sotona i njegovi sledbenici su jedini koji su do sada izostavljeni; i sada je red na njih da se suoče sa izveštajem. I odeća zlih je prljava. Ali oni su odbili čistu odeću koju je Bog ponudio, nisu Mu dozvolili da ih iščupa iz ognja i sada pokušavaju da objasne, da opravdaju, da se izgovore zbog prljave odeće koje nisu hteli da se odreknu. Ali prljavština ne može da se opravda ili objasni pred očima svih i do kraja treće faze suda svako koleno će se pokloniti i svaki jezik će priznati pravednost Božje trostruke agende.

Kosmičko opravdanje konačno je postignuto; pravednost Božje trostruke agende priznata je od strane svih. Uz univerzalno prihvatanje, Hristos će vladati kao Car svemira, pobuna će večno biti uništena a Božji narod primiće večno carstvo.

II tromesečje

4. Subota, 2. april 2022.

PRIPADAMO OCU!

Galatima 4,3-5: „Tako i mi kad bejasm o mladi, bejasm o pod stihijama sveta zarobljeni; A kad se navrš i vreme, posl a Bog Sina svog Jedinorodnog, koji je rođen od žene i pokoren zakonu, da iskupi one koji su pod zakonom, da primimo posinaštvo.“

Rimski zakon o usvajanju

1. Izvaditi iz njegovog prethodnog stanja.
2. Svi stari dugovi su poništeni.
3. On počinje novi život kao sin.
4. Uzima porodično ime.
5. Ima pravo na porodično nasledstvo.
6. Novi otac poseduje imovinu usvojenika.
7. Novi otac kontroliše njegove međuljudske odnose.
8. Novi otac ima pravo disciplinovanja.
9. Novi otac je odgovoran da ga podržava.
10. Novi otac je odgovoran za njegovo ponašanje.
11. Usvojenik se smatra kao da je prirodno rođen u porodici.
12. Usvajnje ne može da se opovrgne.

Šta Otac čini za nas?

1. Otac daje svojoj deci život.
 - A. Nova priroda (2. Korinćanima 5,17; Jovan 1,12).
 - B. Prima Božji život (Jovan 3,36)
 - C. Dobija nove želje (Galatima 5,22)

D. Dobija novu porodicu (braću)

2. Otac voli svoju decu. Luka 11,13: „Kad dakle vi, zli budući, ume-te dobre dare davati deci svojoj, koliko će više Otac nebeski dati Duha Svetog onima koji ištu u Njega?“
3. Otac štiti svoju decu. Jovan 10,28-30: „I Ja ću im dati život večni, i nikad neće izginuti, i niko ih neće oteti iz ruke Moje. Otac Moj koji mi ih dade veći je od svih; i niko ih ne može oteti iz ruke Oca Mog. Ja i Otac jedno smo.“
4. Otac se stara za svoju decu. Matej 6,30-33: „A kad travu u polju, koja danas jeste, a sutra se u peć baca, Bog tako odeva, a kamoli vas, maloverni? Ne brinite se dakle govoreći: Šta ćemo jesti, ili, šta ćemo piti, ili, čim ćemo se odenuti? Jer sve ovo neznabošci ištu; a zna i Otac vaš nebeski da vama treba sve ovo. Nego ištite najpre carstvo Božje...“

Šta mi imamo sa Ocem?

1. Zajednica sa Ocem. 1. Jovanova 1,3: „Šta vidismo i čusmo to jav-ljamo vama da i vi s nama imate zajednicu; a naša je zajednica s Ocem i sa Sinom Njegovim Isusom Hristom.“
2. Pristup Ocu. Rimljanima 8,14.15: „Jer koji se vladaju po duhu Božijem oni su sinovi Božiji. Jer ne primiste duh ropstva, opet da se bojite; nego primiste Duh posinački, kojim vičemo: Ava, Oče!“
3. Očevo vodstvo. Jovan 16,13: „A kad dođe On, Duh istine, uputiće vas na svaku istinu; jer neće od sebe govoriti, nego će govoriti šta čuje, i javiće vam šta će biti unapred.“ Psalam 32,8: „Urazumiću te, i pokazaću ti put kojim da ideš; savetovaću te, oko je Moje na tebi.“
4. Sigurnost od Oca. Rimljanima 8,28: „A znamo da onima koji lju-be Boga sve ide na dobro, koji su pozvani po namerenju.“
5. Popravljanje od Oca. Jevrejima 12,5-7: „I zaboraviste utehu koju vam govori, kao sinovima: Sine moj! Ne puštaj u nemar karanja Gospodnja, niti gubi volje kad te On pokara; Jer koga ljubi Gospod onog i kara; a bije svakog sina kog prima. Ako trpите karanje, kao sinovima pokazuje vam se Bog: jer koji je sin kog otac ne kara?“
6. Nasledstvo od Oca. Rimljanima 8,16.17: „Ovaj duh svedoči na-šem duhu da smo deca Božija. A kad smo deca i naslednici smo: naslednici, dakle Božiji, a sunaslednici Hristovi: jer s Njim strada-mo da se s Njim i proslavimo.“

5. Subota, 7. maj 2022.

UVODNE REČI: PRESTANITE DA SE KRIJETE IZA SVOJIH DUHOVNIH DAROVA

Ako već jedno određeno vreme pripadate Crkve, verovatno ste slušali dosta o duhovnim darovima i kako se oni koriste u crkvi. Tokom protekle dve decenije crkve širom sveta naročito su stavljale naglasak na ovu temu, pišući tekstove i objašnjenja za otkrivanje duhovnih darova.

Duhovni darovi veoma su važni Bogu i sasvim su ključni u službi unutar naše lokalne crkve i svakog drugog dela našeg hoda sa Hristom. U stvari, Bog se postarao da ova tema bude prikladno obrađena u Novom zavetu, pišući kroz apostola Pavla. Možda ste čuli za pravilo 80/20, to je činjenica da 20 posto bilo koje crkve obavlja 80 posla. Može da postoji mnogo razloga za ovaj scenario 80/20. Da li je jedan od njih naša sklonost da previše naglašavamo darove pojedinca a zanemarujemo potrebu celine, Hristovog dela? Ako ne pazimo, možemo da se izgovaramo za lenjost ako zadatak ne odgovara tačno onome što verujemo da su naši duhovni darovi. Evo nekih primera i misli koje mogu da nas skrenu s puta ispunjavanja stvarnih potreba naše crkve i našeg društva:

- * Nemam dar službe, zato ne mogu da idem sa ostalima da delim hranu beskućnicima.
- * Nemam dar milosti, zato ne mogu da budem milostiv prema zavjniku od droge koji živi u njenim lancima.
- * Nemam dar davanja, zato neću dati više od 10 posto za Božje carstvo.

Hajde da istražimo neke biblijske principe koji će nam pomoći da proširimo svoje razmišljanje o ovoj temi.

Razumevanje svrhe duhovnih darova

Jedna stvar koja može da nam pomogne da prevaziđemo svoje duhovne darove kako bismo služili drugima jeste bliže istraživanje šta Pismo govori o ovoj temi. Čitavo poglavlje 1. Korinćanima 12 mnogo toga govori o upotrebi duhovnih darova, ali hajde da poblizhe pogledamo 12. stih: „Jer kao što je telo jedno i ude ima mnoge, a svi udi jednog tela, premda su mnogi, jedno su telo: tako i Hristos.“

Kada je Pavle napisao ovu određenu rečenicu u svom pismu Korinćanima, naglašavao je celinu a ne pojedinca. Ljudska priroda nas prosto nagoni da se usmerimo na sebe kao pojedince i govori nam da smo „dobri“ u onome što radimo. Iako je važno da razumemo i koristimo naše duhovne darove, moramo najpre da vidimo kako možemo da doprinesemo crkvi kao celini i onima kojima ona služi. Duhovni darovi treba da ojačaju crkvu, a ne pojedinca. Sledeći put kada se pojavi neka potreba, stavite vašu volju i spremnost iznad vaše lične darovitosti. Nekada se događa da se neke potrebe ne ispune, a više ljudi je „kvalifikovano“ da ih ispuni.

Prepoznajte potrebe - i ispunite ih

Previše često mi se izgovaramo, posmatramo sopstvenu darovitost - i možda sopstvenu sklonost - umesto da ispitamo potrebe crkve i potrebe onih koji su izvan crkve, kojima služimo.

Kao vernici i članovi Hristovog tela, treba najpre da istražimo potrebe i kako da ih ispunimo, a ne da li su te potrebe u skladu sa našim duhovnim darovima. Kada bi se to dogodilo, pravilo 80/20 više ne bi bilo problem. Da li manje popularni zadaci koji se ne odvijaju pred očima javnosti ostaju neobavljeni zbog filozofije službe koja je više zasnovana na darovima a manje na potrebama?

Takođe, setite se da Bog poziva ljude - koga god On želi - da ispune Njegovu nameru. On to ne mora da čini uvek prema darovima. Na primer, kada je nastala potreba da se izrailjski narod oslobodi od Egipta, da li je pozvao nekoga ko je bio darovit u vođstvu, poznat po veštini javnog govorništva i prirodnoj hrabrosti? Ne, On je pozvao Mojsija, uplašenog i nekompetetnog pojedinca koji je mucao. Ali Bog je odlučio da tu potrebu ispuni kroz nekoga koga je osposobio nakon što ga je izabrao. Hajde da se više usmerimo na trenutne potrebe neko na naše pojedinačne darove.

Kako god da služite, činite to s ljubavlju

1. Korinćanima 13,1-3 objašnjava nam da moramo biti pokrenuti ljubavlju, bez obzira na naše darove ili kako izaberemo da služimo u našoj lokalnoj crkvi:

„Ako jezike čovečije i andeoske govorim a ljubavi nemam, onda sam kao zvonu koje zvoni, ili praporac koji zveči. I ako imam proroštvo i znam sve tajne i sva znanja, i ako imam svu veru da i gore preme-

štam, a ljubavi nemam, ništa sam. I ako razdam sve imanje svoje, i ako predam telo svoje da se sažeže, a ljubavi nemam, ništa mi ne pomaže.“

Instrumenti koji se spominju u prvom delu ovog odlomka, zvono i praporac, koristili su se da stvaraju glasnu buku, ali smetali su slušaocima ako uz muziku nisu išle prikladne reči. Da li to opisuje nas kada služimo? Koja je naša motivacija u službi? Kada služimo iz bilo koje druge motivacije, osim ljubavi, to ne samo što nije ugodno Bogu, već nije ni korisno onima kojima treba da služimo ovde na zemlji.

Bez obzira da li smo uključeni u zadatak ili delo službe koje primenjuje naše darove ili ih prevazilazi, potrebno je da proverimo svoje srce. Zašto to radimo? Da li nas motiviše ljubav? Da li služio tako da možemo bolje da izgledamo pred drugima? Da li ugađamo sopstvenom osećaju o samopravednosti?

1. Samuilova 16,7 nam kaže: „Čovek gleda šta je na očima, a Gospod gleda na srce.“ Imajte ovu istinu na umu kada se suočite sa prilikama da izgrađujete Hristovo telo i širite Božje carstvo kroz službu. Bog poznaje vaše motive za službu, bilo da je to ljubav prema Njemu, priznanje koje želimo od drugih ili ugađanje sopstvenim sklonostima.

Priznajmo, nije mnogo zabavno da služimo kada potreba zahteva da malo isprljamo ruke, kada ne dobijemo željeno priznanje ili kada radimo nešto za šta mislimo da nismo naročito talentovani. Ali setite se da Gospod vidi i nagrađuje kada služimo iz ljubavi prema Njemu i prema drugima.

6. Subota, 4. jun 2022.

MODEL ZA PROPOVEDNIČKU SLUŽBU

Brojni stručnjaci tokom godina tvrde da poseduju tajne za uspešno vođstvo. Bilo da se radi o religiji, biznisu ili politici, vođstvo je stalna tema, sa mišljenjima (a sva pokazuju statistike da bi poduprla svoje argumente) koja se razlikuju od suštinskih karakteristika do novih tehnika. Kao modeli citiraju se čuvene vođe; ali postoji li bolji primer za vođstvo od Isusa?

Mnogi su istraživali Njegove parabole i izreke tražeći misli o vođstvu; ipak retko su istraživane Njegova dela kako bi se ispitao Njegov stvarni stil vođstva. Usmeravajući se na Isusa kao na Osobu možemo da naučimo suštinske principe o stilu vođstva našeg Gospoda.

Isus kao vođa

Hronološki gledano, prvi ključni aspekt za Hristovo vođstvo bio je Njegovo pozivanje. Vekovi proročanstava ispunili su se u malom Detetu koje je raslo u „premudrosti i u rastu“ (Luka 2,52), a Njegov poziv natprirodno je potvrđen prilikom Njegovov krštenja.

To nas uči da su vaspitanje i potvrđivanje vitalni za formiranje vođa. Njihove talente i karakteristike neguju i ohrabruju drugi.

Sledeće, vođama su potrebi učenici i Isus ih je imao mnogo, što nas dovodi do drugog vida Isusovog vođstva - Njegovi učenici. Od početka svoje službe, Isus nije samo okupio grupu sledbenika već je pozvao određene pojedince kako bi im bio mentor u manjem okruženju. Ovo učeništvo uključivalo je lično poučavanje i sesije za postavljanje pitanja, kao i posmatranje posla i deljenje zadataka. On je osnaživao svoje sledbenike kroz poučavanja i vođstvo, ohrabrujući i učeći ih.

Osnaživanje drugih je deo Isusovog modela sluge-vođe.

Svojim čudima Isus je oslobađao narod od njihovih greha i osnaživao ih da započnu novi život, fizički i duhovno. Isus je takođe vodio uz integritet svog primera. Poštovane vođe žive onako kako propovedaju, oslanjajući se na principe a ne na popularnost. Isus je mogao svojoj popularnošću da osvoji naciju, ali On to nije učinio. Uspešne duhovne vođe treba da čine isto. Članci o vođama govore da vođe treba da imaju viziju koju će „prodati“ svojim sledbenicima. Isus je strastveno vero-

vao u svoju poruku i, uz pomoć integriteta, učio je s autoritetom. On je bio toliko posvećen toj viziji da je umro za nju. Vizija sa posvećenjem je dobitna kombinacija koja druge nadahnjuje na akciju.

Ljubav i akcija

Akcija je ključ; pravi vođa želi da privuče druge da deluju prema viziji i da vide njen rod. Isus je postavio viziju, propovedao poruku i prikazao viziju kroz čudesna isceljenja. Kada bi ljudi jednom „uhvatili“ tu strast, oni bi bili nadahnuti da sve žrtvuju radi nje. Kada bi vođe danas mogle da nadahnu takvu strast prema službi, čudesni crkveni rast na Dan pedesetnice mogao bi da se ponovi. Isus je imao harizmu i savršeni karakter koji se odupirao svim vidovima iskušenja i slabosti. On se direktno suočavao sa teškim problemima nejednakosti, sile i patnje i korio je svoje učenike kada oni nisu činili isto.

Isusov karakter otkrivao se kroz Njegovu doslednost: On je odbijao da ističe sebe i javno je održavao često nepopularna učenja. Lično je uzdizao najviše principe, zapovedajući svojim sledbenicima da čine to isto. Postoje li viši principi od onih koji su navedeni u Propovedi na gori, koja utelovljava pravu ljubav? (Kako je zanimljivo što se ta ljubav često izostavlja sa hrišćanskih spiskova o kvalitetima vođe). Ljubav se nalazila iza svakog dela Hristovog života. Ona je bila centralna u Njegovoj viziji i misiji. Ljubav je pokretala Njegovu službu i odvela Ga u smrt.

Iz ove ljubavi teklo je Isusovo saosećanje. U poniznosti, On je srećao ljude tamo gde su se nalazili. On je ispunjavao njihove trenutne potrebe. Kada bi Ga masa sledila, iako umoran, On je bio pokrenut da ih isceli, nahrani i nauči. Hrišćanske vođe moraju da imaju saosećanje; ipak, neki prestižni glasovi u obučavanju za vođstvo izbacuju saosećanje sa svog spiska neophodnih kvaliteta.

Ipak, može da postoji pogrešno shvatanje da su saosećanje i poniznost bili znaci Hristove slabosti, ali lična ljubav i ohrabrivanje svih da prihvate saosećanje i ponizno vođstvo jedini je stil hrišćanskog vođstva. Skromnost je cenjena ali i negativno posmatrana kao slabost. Ključ Hristove skromnosti bio je izvor Njegovog pouzdanja. Ono je bilo zasnovano u Bogu, a ne na egu, zato je On ostao kom-

petentan, moćan a ipak pristupačan (pristupačnost je preduslov za pastoralno vođstvo.)

Ravnoteža

Isus nije samo učio, pokazivao i raspoređivao zadatke, već je odvajao vreme za sebe i svoje učenike. Vođama je potrebno vreme da ponovo „napune baterije“, naročito ako njihov tip ličnosti postaje iscrpljen kroz interakciju.

Vreme za odmor nije samo zdravo, već predstavlja i priliku za planiranje, sanjarenje i razmišljanje o problemima. Isus je odvajao vreme u svojoj službi da se zaustavi, odmori, obnovi i moli, naročito tokom stresnih vremena ili očekivanih poteškoća. Primeri obuhvataju Isusovo povlačenje nakon smrti Jovana Krstitelja (Matej 14,13.23; 15,21), vreme molitve pre važnih odluka (Luka 6,12) i pre svoje smrti (Luka 22,39-41).

Vođstvo s pouzdanjem

Isus je bio pozvan od Boga da bude Vođa. Njegova jedina svrha bila je da sluša Božju volju i proslavi svog Oca. Neprestano vreme koje je provodio sa Bogom osposobljavalo Ga je da ostane usredsređen na svoj krajnji cilj i sprečavalo Ga da Mu nešto odvuče pažnju ili da bude iskušan. Isus je vodio sa autoritetom u koji je verovao kao u Božju silu koja je radila kroz Njega. Isus je učio svoje sledbenike da imaju veru i pouzdanje u Božju silu koja deluje kroz njih. Samo kroz veru i molitvu mogli su da prime silu da leče i primaju isceljenje. Petar je pružio opipljiv primer vere koja sporo raste, zatim slabi, samo da bi kasnije postala jača nego ikada.

Kada se pokazivala vera i zadatak je bio dobro obavljen, Hristos nije oklevao da pohvali. Nezavisno razmišljanje, koje sa sobom nosi rizik od neuspeha, je neophodni zahtev za održavanje veština vođstva.

Kada bi se to dogodilo, Isus nije oklevao da pruži povratnu reakciju o suštinskim aspektima vođstva. Vođstvo je usamljeno, ali to ne znači da vođa mora da radi sam. Podeljene odgovornosti korisne su i za vođu i za sledbenike. Pravi vođa se ne plaši da zatraži pomoć; to je znak skromnosti. Vođe takođe imaju koristi od povratne reakcije

o njihovom vođstvu; čak je i Isus, savršeni vođa, tražio povratnu reakciju od onih kojima je verovao.

Od Njegovih dela do Njegovih reči, svaki deo Njegovog života bio je okarakterisan neverovatnom mudrošću. Isus nije samo živeo za svoj lični poziv, već je druge vodio da ispune svoj. Isus je dao svrhu životu svojih sledbenika. Dao im je poruku, zadatak i nadu. Isus je bio usmeren ka ljudima. On je živeo za druge a ipak Njegova vrednost bila je zasnovana u Bogu, a ne u ugađanju ljudima.

Zaključak

Hristos je došao, promenio i proširio vođstvo iznad bilo čega što ljudi mogu da zamisle i opišu u raznim knjigama. On je bio Model savršenstva u svakom području, uključujući i hrišćansko vođstvo. Svaki pisac o vođstvu reći će vam da se ugledate na najboljeg. Prema tome, ko drugi treba da bude Model osim Isusa?

III tromesečje

7. Subota, 2. jul 2022.

„ŠTA IMAM OVO TI DAJEM“

Jednom sam jednu grupu izletnika poveo na plažu i ugledali smo kokosov orah kako pluta u vodi. Uzeli smo ga i otvorili - da bismo otkrili da je u pitanju samo prazna kora, bez ploda unutra. Kako smo bili razočarani; obećavao je tako mnogo ali ništa nije dao.

Da li neki propovednici mogu da budu kao taj kokosov orah? Puni obećanja ali na kraju ispadnu prazni? Mogu li da tvrde da imaju mnogo, ali nemaju čime da podupru tu tvrdnju? Hajde da pogledamo jedan zapis iz rane novozavetne crkve koji će nas povesti da vidimo da li ispunjavamo potencijal koji je Gospod stavio u nas.

Nema srebra i zlata

Priča je zapisana u Delima 3. Petar i Jovan - osveženi nakon izli-vanja Duha prilikom Pedesetnice - promenjeni su ljudi, više nisu strašljivi i stidljivi. Sada hrabro objavljuju jevanđelje, čak javno optužuju jevrejske vođe da su ubili Isusa, Božjeg Sina i Mesiju. Njihov cilj? Napredovanje Božjeg carstva, i čini se da ni jedna ljudska sila ne može da ih zaustavi.

Dok Petar i Jovan hodaju, nailaze na uzetog čoveka, prosjaka koji je rođen hrom i svakodnevno se bavi svojim žalosnim zanatom na kapiji hrama. Ljudi koji su odlazili u hram da se mole ili prinesu žrtve obično su bili velikodušni, delom zato što je davanje milostinje bio centralni deo njihove religije. Oni su smatrali da je velikodušnost način da zarade naklonost kod Boga. Prema njihovoj teologiji, vero-

vali su da nečija dobra dela treba da budu „teža“ od njegovih loših dela, kako bi bili spaseni.

Kada je ugledao apostole kako prilaze, misleći da dolaze u hram na bogoslužnje, prosjak je uzvikivao svoje uobičajene rečenice prilikom prošnja. Njegov uzvik privukao je pažnju apostola i pružio im priliku da svedoče u ime svog voljenog Gospoda.

Zapazite Petrovo rasuđivanje. Na kapiji se nalazilo mnogo siromašnih ljudi. Način na koji je Petar odgovorio ovom prosjaku ukazuje na to da je imao duhovno rasuđivanje. Elen Vajt kaže da je ovaj čovek dugo želeo da vidi Isusa, kako bi mogao da se isceli (*Dela apostolska - Hristovim tragom*, str. 57. original). Propustio je Isusa ali sada se našao licem k licu sa Isusovim predstavnikom.

Prosjak, njegova situacija i početak razgovora dao je Petru veliku priliku da svedoči. Za razliku od onih koji su odbacivali ili zanemarivali prosjaka, Petar i Jovan pogledali su pravo u hromog čoveka. Oni su pokazali saosećanje prema njemu i pozvali ga da ih pogleda. Ovo je značajno. Da bi Bog delovao u našu korist, naš pogled mora da bude usmeren na Njega ili na Njegove sluge - a ne na naše brige i strahove. Petrov stav je pobožan: „Ugledajte se na mene, kao i ja na Hrista“ (1. Korinćanima 11,1). Petrove reči izazvale su čovekovo očekivanje. Bio je siguran da će se nešto dobro dogoditi. Ipak, Petrove sledeće reči: „Srebra i zlata nema u mene“ (Dela 3,6), sigurno su ga razočarale i snizile njegova očekivanja. Bez obzira na to, Petar se nije zaustavio. Nastavio je: „Nego šta imam ovo ti dajem.“ S pouzdanjem i hrabrošću i ubeđenjem, Petar je svedočio, ne samo ovom čoveku, već svima koji su posmatrali. „Nego šta imam ovo ti dajem“ - reči koje pokazuju nadu, veru i pouzdanje. Petar je znao šta ima da da, i on je to dao voljno, bez oklevanja.

Zapazite takođe da je Petar čoveku dao ne ono što je on tražio već ono što mu je stvarno bilo potrebno. Bilo mu je potrebno isceljenje tela i spasenje duše. Novac nije mogao da pruži ni jedno ni drugo; isceljenje i spasenje su darovi vaskrslog Gospoda. Petar i Jovan ispunili su njegovu potrebu a ne njegove želje.

U Isusovo ime

Petar i Jovan setili su se Isusovih reči: „Po veri vašoj neka vam bude“ (Matej 9,29) i „I šta god zaištete u Oca u ime Moje, ono ću vam

učiniti“ (Jovan 14,13). Sve što su imali bila je vera u Isusa i Njegovu sposobnost da pomogne. To je bilo dovoljno i oni su postupali prema tome, ne da proslave sebe već da proslave Boga. Rekli su: „U ime Isusa Hrista Nazarećanina ustani i hodi!“ (Dela 3,6). Zapazite da Petar nije rekao: „U ime crkve, hodaj!“ On nije izlečio uzetog koristeći svoje sopstveno ime. Paralizovani čovek bio je izlečen u sili i imenu Isusovom.

Uzimajući čoveka za desnu ruku, Petar mu je pomogao da ustane i stopala su mu se utvrdila. Ovaj čovek, koji nije hodao od rođenja, skočio je na noge i nije samo hodao već je skakao i proslavljao Boga. Samo zato što su dva učenika spremno upotrebila ono što su imala.

Šta to znači za nas

Kako da danas primenimo ovaj događaj na sebe? Hromi čovek očekivao je nešto od Petra i Jovana i oni ga nisu razočarali. Oni su imali nešto da daju, i to su dali. Rezultat je bilo isceljenje čoveka, svedočanstvo o Isusovom imenu i sili, sukob s vlastima i na kraju - spasenje pojedinaca.

Petar i Jovan koristili su veru koju su imali. To treba i mi da činimo. Ljudi očekuju od propovednika da vrše svoj posao i ne treba da ih razočaramo. Šta vi imate? Svi imamo nešto što možemo da damo, zar ne? Imamo najmanje jedan talenat i taj talenat možemo da uložimo u Božje carstvo. Treba da budemo voljni da svoje darove uložimo za večnost i večne nagrade - najveća je nagrada to što ćemo u Božjem carstvu videti one koji su tamo dospeli zbog našeg vrednog truda.

Šta imate? Samson je imao magareću čeljust. David je imao praćku i voljno srce. Nemanova mala služavka upotrebila je svoju veru i glas da ispriča o izrailjskom proroku koji može da izleči gubu. Udovica je imala samo mali krčag ulja. Tavita je imala iglu i koristila ju je vredno za napredak carstva. Udovica je imala svoje dve lepti i nije ih zadržala već ih je uložila u Božje carstvo. Da, pouka iz ovog događaja treba da budu Petrove reči: „Nego šta imam ovo ti dajem.“ Ne možete da date ono što nemate.

Treba da utvrdimo šta nam je Gospod dao i da zatim to koristimo Njemu na slavu.

Talenat pozajmljen od Boga

Svet očekuje nešto od hrišćana; Bog očekuje da hrišćani imaju nešto da daju jer nam je On dao službu koju treba da ispunimo.

Matej 25 daje nam fascinantni uvid u Isusovu perspektivu o ovome. Parabola o talentima kaže da je Bog svakome od nas poverio nešto što moramo da uložimo za Njega. Parabola o ovcama i jarcima navodi dela pravde i dela milosti kao ono za šta ćemo biti ili nećemo biti nagrađeni. Posećivanje bolesnih, davanje hrane i skloništa beskućnicima, posećivanje onih koji su tamnici i druga dela društvene pravde ključna su za hrišćanski hod. Oni koji ovo čine više nego ispunjavaju svoj poziv u Hristu. Potrebno je da činimo više u tim područjima kao hrišćani uopšte i naročito kao propovednici. Naš glas mora da se čuje za pravdu i odbranu istine. Na primer, moramo da govorimo o temama vezanim za HIV/AIDS. Moramo da stanemo na stranu protiv izrabljivanja dece. Moramo da podržimo one koji su bez odbrane, koji su iskorišteni i nalaze se na marginama. Moramo da damo glas onima koji ga nemaju, odeću onima koji su neodeveni, sklonište beskućnicima i hranu gladnima.

Ipak, najveća motivacija da koristimo ono što imamo za Boga je shvatanje da je Bog dao najbolje sa Neba za naše spasenje. Isus, Božje najbolje, dao je svoj život za nas. Nema većeg dara. Ni jedan talenat ne sme se sakriti da ne bude upotrebljen za Boga. Petar i Jovan dali su ono što su imali, i pogledajte rezultat! Zamislite da mi dajemo ono šta imamo. Postavite sebi pitanje, Šta ja imam?

SVE ZA ISUSA: MALAHIJA 3 U DVADESET I PRVOM VEKU

Izrailj se nalazio u žalosnom stanju kada je Bog pozvao Malahiju u proročku službu. Božji narod napustio je Gospoda u skoro svakom delu svog života. Bili su neposlušni; odbacili su Božje zapovesti.

Malahija sledećim rečima opisuje duhovno stanje naroda: „I doći ću k vama na sud, i biću brz svedok protiv vračara i protiv preljubčinaca i protiv onih koji se kunu krivo i protiv onih koji zakidaju najam najamniku, i udovici i siroti i došljaku krivo čine i ne boje se mene, veli Gospod nad vojskama... Od vremena otaca svojih odstupiste od uredbi Mojih i ne držaste ih. Vratite se k Meni, i ja ću se vratiti k vama, veli Gospod nad vojskama“ (Malahija 3,5-7). Bog je optužio Njegov narod da Ga pljačka u desecima i darovima. On je koristio snažne reči da bi opisao posledice njihove neposlušnosti. „Prokleti ste, jer me zakidate“ (9. stih).

Iako je Izrailj bio kriv za mnoge ozbiljne prestupe zaveta, značajno je što je Bog izdvojio pristavsku službu kao početnu tačku, prvi korak u reformaciji koju su morali da sprovedu ako su želeli da Mu se vrate. Kakvu strategiju je Bog koristio pokušavajući da vrati Izrailj? Bog je u svojoj mudrosti i sveznanju bio očigledno siguran da će uslediti i druge potrebne reforme ako se Njegov narod vrati vernosti u desecima i darovima. Još jedan razlog zašto se Bog usmerio na finansijsku pristavsku službu je taj što je to najopipljivija i najmerljivija dimenzija nečije posvećenosti i odanosti Bogu.

Elen Vajt o finansijskoj pristavskoj službi

Elen Vajt je imala veliki teret prema pristavskoj službi kada se radi o desecima i darovima. Pisala je s velikim ubeđenjem o ovim važnim temama. Verovatno postoji malo drugih tema o kojima je pisala iscrpnije tokom mnogih godina svoje službe.

Kompilacija *Saveti o pristavskoj službi (Counsels on Stewardship)* obrađuju skoro svaki vid finansijske pristavske službe. Materijal za ovu knjigu sakupljen je iz njenih mnogih članaka koji su izlazili u časopisu *Rivju*; iz poglavlja uzetih iz *Svedočanstva za crkvu* i drugih knjiga koje

je ona napisala. Kada bi svako od nas pročitao samo prvih 100 strana ove knjige sa otvorenim srcem, verujem da bismo bili ubeđeni i obraćeni da primenjujemo vernost u desecima i darovima.

Davanje desetka od ukupnog prihoda

Bog je pozvao svoj narod: „Donesite sve desetke u sprema da bude hrane u Mojoj kući” (10. stih). Elen Vajt je u svojim spisima koristila reči „pošten desetak“. To podrazumeva da su neki davali desetak samo od dela svog prihoda. U Božjim očima, oni su Ga pljačkali. Darovi su takođe veoma važan deo finansijske pristavske jednačine; oni daju sredstva za crkvene potrebe dok desetak ne sme da se koristi, naročito na nivou lokalne crkve. Neki ne shvataju da je moguće krasti od Boga kako u desecima tako i u darovima. Deseci i darovi su Božja sredstva za objavljivanje jevanđelja širom sveta.

Da li pljačkamo Boga?

Četrnaestog aprila 1960. godine, časopis *Adventist rivju end sabat herald*, objavio je članak od H.M.S. Ričardsa pod naslovom „Bakšiš ili desetak“. Zapazite ovaj citat: „Da li dajemo Bogu desetak od svog prihoda ili Mu tu i tamo dajemo samo bakšiš? Da li više pazimo kada nekome dajemo bakšiš nego kada Bogu dajemo desetak?“ Ako ne vraćamo Bogu deseti deo svog prihoda, mi u stvari ne dajemo desetak.

Nakon penzije u Generalnoj konferenciji, honorarno sam radio revizije crkava za jednu oblast nekoliko godina. Dok sam pregledao koverta za desetak brojnih vernika crkve, bio sam začuđen što mnogi ne daju desetak na svoje celokupne prihode. Iako ih nisam lično poznao, niti sam znao koliko tačno zarađuju, bilo je očigledno da ako prihod njihove porodice iznosi deset puta desetak, oni ne bi imali dovoljno za preživljavanje. Takvi vernici su doslovno pljačkali Boga iako su davali nešto novca.

Principi i uputstva za davanje desetka

Godine 1984. Generalna konferencija objavila je prvi sveobuhvatni savet o desetku, pod naslovom Principi i uputstva za davanje desetka (*Tithing Principles and Guidelines*). Odbor od 17 članova, sačinjen od vođa crkve i vernika, napravio je verovatno najiscrpnije istraživanje na temu desetka koje je ikada sproveda Adventistička crkva. To je učinjeno na zahtev nekih crkvenih vođa da imaju definitiv-

na uputstva koje vernici mogu da koriste u izdvajanju svog desetka. Jedna od glavnih tema o kojoj je razmišljao ovaj odbor odnosila se na to šta u stvari sačinjava lični prihod. Preporuka glasi: „Lični prihod je plata, isplata na sat, bakšiš, provizije, beneficije, individualni profiti iz posla ili poslovne operacije, prihod od ulaganja, penzione olakšice i nasledstvo, da imenujemo samo nekoliko... Desetak treba da se izračunava od celokupnog prihoda pre zakonskih ili drugih potražnji. To obuhvata federalne i državne poreze na prihod, koji obezbeđuju sredstva za službe i druge beneficije odgovornog građanstva.“ (Tithing Principles and Guidelines, 1984, pp. 22,26)

Varanje sebe

Podržavanje Božjeg dela je samo jedna strana novčića finansijske pristavske službe. Bog nas ne poziva samo da budemo partneri u objavljivanju jevandela, već je takođe postavio finansijsku pristavsku službu kao način za donošenje bogatog materijala i duhovnih blagoslova u život svoje dece, kao što kaže drugi deo Malahije 3,10. Zapazite šta Elen Vajt kaže o ovome: „Kada su oni (Izrailjci) pljačkali Boga u desecima i darovima, trebalo je da shvate da ne pljačkaju samo Boga već i sebe, jer je On ograničavao svoje blagoslove nad njima u istoj proporciji u kojoj su oni ograničavali svoje darove Njemu“ (Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, vol. 3, p. 395).

Kada je Bog obećao da će zaštititi i blagosloviti useve onoga koji daje desetak, kakvo je bilo stvarno obećanje? Da će On zaštititi sredstva za izdržavanje takvih osoba. Zapazite neke određene blagoslove koje doživljavaju ljudi koji su verni u svom pristavskom iskustvu:

1. Verna finansijska pristavska služba pomaže nam da razvijemo i zadržimo pravilnu perspektivu prema novcu i bogatstvu. Na novac gledamo kao na sredstvo koje će ispuniti naše stvarne potrebe i pomoći da Božje delo napreduje. Zaštićeni smo od razvijanja ljubavi prema novcu za koje Biblija kaže da je koren svih zala.
2. Verna finansijska pristavska služba nameće disciplinu nad našim trošenjem, upravljanjem finansijskim sredstvima koja su nam na raspolaganju. „Kroz Njegove blagoslove On je učinio da njihovih (izrailjski narod) devet desetina vrede više... nego čitava količina bez Njegovog blagoslova“ (Isti izvor, p. 404).

3. Davanje desetka i darova neguje zavetnu zajednicu sa Bogom. On je veliki izvor, darodavac svakog dobrog i savršenog dara. Bog nas je učinio pristavima nad Njegovim dobrima.
4. To je najuspešniji protivotrov protiv pohlepe i sebičnosti.
5. On sačinjava veoma važan deo nečije zajednice sa Bogom. To je cement koji nas povezuje sa Bogom i Njegovom crkvom. On čini da smo usmereni na poslove carstva.
6. On donosi zadovoljstvo i mir koji nastaje iz saznanja da saradujemo sa Bogom u velikoj misiji objavljivanja jevanđelja svetu.
7. On služi kao sidro za dušu. Ako smo verni u ovom području života, onda ćemo pre biti verni i u drugim područjima naše zajednice sa Bogom i našim bližnjima.
8. Supružnici koji su ujedinjeni u vernoj pristavskoj službi su manje skloni da imaju sukobe oko upravljanja porodičnim prihodom.

Novi početak sa Bogom

U Malahiji 3, Bog obavljanje prokletstva prati usrdnim pozivom Njegovom narodu, Izrailju, da prestanu da Ga pljačkaju, da načine novi početak i da obnove svoj zavet s Njim. On ih poziva da Ga „iskušaju“ (10. stih). Ovaj slikoviti jezik mnogo nam govori o Bogu kojem služimo i sredstvima koja su Mu na raspolaganju. On jedva čeka da nam da sve blagoslove koji su nam potrebni, čak i mnogo više nego što smo u stanju da primimo. Bog zaista govori da su Njegova sredstva veća od naših potreba.

Danas postoji velika potreba za povećanjem u desetku i darovima kako bi se prikladno finansirao rad crkve danas - naročito usred krize. Mnoge lokalne crkve teško pokrivaju osnovne operativne troškove; imaju veoma ograničena sredstva za misionijske programe.

Kada govorimo o probuđenju i reformi, verna pristavska služba mora da bude deo celokupne slike. Ne možemo priuštiti da pljačkamo Boga (i sebe). Želimo da iskušamo Boga tako što ćemo primenivati vernu pristavsku službu u desecima i darovima. Kada bi samo 25 posto aktivnih vernika - a nadam se da će ih biti mnogo više - koji trenutno ne daju desetak ili daju manje od punog desetka - počeli redovno to da rade, nastalo bi veliko povećanje u sredstvima koja su na raspolaganju da se završi delo objavljivanja večnog jevanđelja.

Zamislite samo kakav bi to uticaj imalo na naš duhovni život. To bi dovelo do pune riznice koju je Elen Vajt videla ako bi naši vernici bili verni u svojoj pristavskoj službi: „Veliki ciljevi ispunjavaju se kroz ovaj sistem. Kada bi svi to prihvatili, svako bi bio vredan i veran blagajnik Božji i ne bi postojao nedostatak sredstava kojima bi se obavljalo veliko delo objavljivanja poslednje poruke upozorenja svetu. Riznica bi bila puna kada bi svi prihvatili ovaj sistem“ (*Saveti o pristavskoj službi*, str. 73. original).

Kakva uzbudljiva pomisao. „Sve za Isusa“ ne bi bilo samo lepa pesma koju bismo pevušili usput već način života koji obuhvata svaki aspekt našeg bića - čak i naše novčanike.

KADA BOG VODI

2. Mojsijeva 33

Jedan trgovac nekretninama je ispričao: „Dok sam pokazivao kuće ljudima, šest meseci sam proveo pokazujući razne domove jednom paru. Konačno sam pronašao dve kuće koje su im se dopadale, ali nisu mogli da se odluče koju će kupiti. Žena i ja smo se vratili u drugu kuću i ona je počela da tumara po njoj, razgledajući detaljnije a ja sam čekao na spratu. Konačno mi je rekla da će uzeti prvu kuću. Pitao sam je kako je donela tu odluku. 'Stajala sam u dnevnoj sobi, rekla je žena, 'i tražila od Boga da mi da znak. Baš u tom trenutku jedan avion je zagrmeo iznad, leteći prema aerodromu i znala sam da ova kuća nije za nas.“

Mi uvek tražimo znak, zar ne? Nedavno sam se vozio putem razmišljajući o jednoj važnoj odluci koju je trebalo da donesem. U jednom trenutku uzviknuo sam Bogu: „Zašto mi ne napišeš poruku preko neba, pa da znam šta da uradim?“ Zar to ne bi bilo divno? Kada god se suočimo sa nekom odlukom, imali bismo nebeski telegraf koji nam šalje poruke preko neba. Zanimljivo je što mi, ljudska bića, ne tražimo Božje mišljenje u svakoj odluci, samo želimo da vidimo Božji rukopis na nebu u određenim odlukama - onim teškim. Gde ću otići na školovanje? S kim ću se oženiti? Kako ću zarađivati za život? Da li treba da promenim posao? U svakom slučaju želimo da nam Bog pokaže znak. Dobar je bilo kakav znak.

1. Očajni za znakom (stihovi 12 i 13)

Mojsije, veliki starozavetni jevrejski vođa, nije se razlikovao od nas. Želeo je da Bog i njemu pokaže znak. Jednom prilikom Mojsije je bio nasamo s Bogom, podalje od ostatka jevrejskog naroda, da bi tražio pravac. Želeo je još jedan božanski putokaz, znak, nebeski gest. Ne radi se o tome da Mojsije nije imao pokazatelje duž puta. U stvari, doživio je neke zaista neverovatne vizuelne demonstracije. Grm koji gori. Palica koja se pretvorila u zmiju. Grane drveta koje su očistile zagađenu vodu. Stub od ognja koji vodi narod noću. Stub od oblaka koji ih vodi danju. Nebeski hleb, mana, koji pada svakog

dana. Ali sada je Mojsije želeo dalja objašnjenja. On se moli, slično nama: „Gledaj, Ti mi kažeš: Vodi taj narod. A nisi mi kazao koga ćeš poslati sa mnom, a rekao si: Znam te po imenu i našao si milost preda mnom. Ako sam dakle našao milost pred Tobom, pokaži mi put svoj, da Te poznam i nađem milost pred Tobom; i vidi da je ovaj narod Tvoj narod“ (2. Mojsijeva 33,12.13). Mojsije traži od Boga da mu pokaže svoj put.

Zar mi ne želimo da budemo vođeni? Da naučimo Božje puteve? Da upoznamo put kojim ćemo ići? Da nam se pokaže pravi put? Mi smo narod koji je gladan vođstva. Čeznemo za pravcem. Mi smo kao lualice u pustinji koje viču Bogu: „Pokaži mi put! Daj mi znak! Napiši to na nebu, da mogu da vidim.“

Bog nikada nije Mojsiju napisao poruku na nebu. Nikada nije postavio nacrt sa planovima. Koristeći savremene izraze, nije mu poslao faks, imejl ili pismo. Učinio je nešto mnogo bolje.

Jednom, dok sam bio mladi pastor, naše odeljenje napravilo je lavirint. On se sastojao od kartonskih kutija koje su išle u cik-cak po društvenoj prostoriji u crkvi. Bio je samo jedan ulaz i jedan izlaz. Mnogi mračni prolazi, zastrašujuće slepe ulice i neočekivana iznenađenja nalazila su se u lavirintu koji se završavao spuštanjem toboganom u slobodu.

Mladi su ulazili u lavirint sa različitim emocijama. Oni avanturistički raspoloženi jedva su mogli da dočekaju. Jurili su kroz lavirint uživajući.

Neki su bili hrabri, ali oprezni. Pristupali su iskustvu kao da je to njihova prva vožnja automobilom, uzbuđenje pomešano sa oprezom.

Najzanimljiviji istraživači bili su oni plašljivi. Stajali su na ulazu pitajući se: Koliko vremena mi treba da izađem odavde? Da li će biti teško pronaći put? Šta ako se izgubim? Kako da znam da idem u dobrom pravcu?

Da li vas to podseća na način na koji pristupamo životu? Neki od nas su ambiciozni, drugi plašljivi, neki skeptični. Svi želimo da završimo stazu. Svi želimo da nam neko pokaže put. Oni koji oklevaju, čekaju, nesigurni su povodom ulaska u lavirint. Što duže čekaju, to se više plaše nepoznatog putovanja. Nekoliko dobro raspoloženih koji

su prošli kroz lavirint pokušavali su da uteše i ohrabre strašljive. Konačno, u očajanju, strašljivi su upitali: „Hoćete li da idete sa nama?“ Duboko u njihovom srcu, još više od samog vođstva želeli su vodiča.

2. Nešto bolje od znaka (14. stih)

To je bila ta bolja stvar koju je Bog ponudio Mojsiju. Bog je Mojsiju obećao svoje prisustvo. Bog je odgovorio na Mojsijevu molitvu za znakom govoreći: „Moje će lice ići napred, i daću ti odmor“ (2. Mojsijeva 33,14). Bog je lično vodio Mojsija i izrailjski narod. Bog je ponudio nešto bolje od vođstva: obećao je da će biti njihov Vođa. Obećao je da će biti sa njima. Nije On bio neki udaljeni Bog koji je živeo u svom nebeskom carstvu, već Bog koji je odlučio da siđe i živi sa svojim narodom. Bog im neće ništa napisati na nebu, već će pružiti ruku Mojsiju i Njegovom narodu i hodati s njima, pored njih, kao prijatelj.

Iako Biblija nikada ne koristi reč vođstvo, ona govori o Vodiču. Mi možda tražimo vođstvo, ali Bog nam daje nešto bolje - samog sebe. Duboko u našem srcu, više od samog vođstva mi želimo vodiča.

Kada biste se našli jednog dana u nekom novom nepoznatom gradu, šta biste više voleli: mapu grada, ili ljubaznu osobu koja kaže: „Imam nešto slobodnog vremena. Ja ću poći s tobom i pokazaću ti put. Biću tvoj lični vodič?“

Vođstvo za hrišćane dolazi kroz našu stalnu zajednicu sa Bogom. On želi da Ga poznajemo. Njegovo vođstvo je deo te zajednice. Znaci su privremeni; zajednica je stalna. Znaci mogu pogrešno da se pročitaju ili protumače, ili da se uopšte ni ne vide. Bog želi da nas vodi korak po korak na svakom delu našeg putovanja, a ne samo kroz probleme ili krupne odluke. On to najbolje čini kada hoda s nama, kada ima zajednicu s nama.

Mojsije je doživeo to prisustvo, tu zajednicu. Jedan od najboljih pokazatelja o Mojsijevom životu zapisan je u 2. Mojsijevoj 33,11: „I Gospod govoraše s Mojsijem licem k licu kao što govori čovek s prijateljem svojim.“ Ovaj stih govori o stvarnosti i dubini komunikacije između Mojsija i Boga. Mojsije je bio Božji prijatelj ne zato što je bio savršen, darovit ili silan. Oni su bili prijatelji jer su verovali jedan drugome, razgovarali jedan s drugim i imali zajednička interesova-

nja. Niko nije mogao da ih razdvoji. Mojsije nikada nije znao kuda će otići sa Bogom, Bog nije uvek postavljao putokaze da bi ga usmerio, ali to nije bilo važno. Mojsije je znao s kim ide i to je bilo sve što je bilo potrebno da zna. Mojsije je bio stvarna osoba koja je imala stvarne susrete sa stvarnim Bogom. Ova zajednica pružala mu je pravac i vođstvo, kao što je želeo.

Ako želimo da poznamo Božju volju, onda moramo da upoznamo Boga. Vođstvo zavisi od zajednice. Ako tražimo Vodiča više nego vođstvo, moguće je da ćemo ugledati znak koji smo tražili. Šta više, imaćemo neke divne prednosti.

3. Prednosti zajednice

Mi smo ljudi koji su navikli na prednosti. Želimo ih. U stvari, očekujemo ih. Pošto nas prati Božje prisustvo, imamo neke neverovatne prednosti. Evo određenih prednosti zajednice sa Bogom:

A. Imamo Saputnika (14. stih)

„Moje će lice ići napred“ (2. Mojsijeva 33,14). Bez obzira na naše okolnosti ili stanje, Bog je sa nama. Naše situacije ne menjaju Boga. On je uvek sa nama.

Tokom teškog putovanja Gledis Ailvard (misionarke u Kini) iz ratom uništenog Jang Čena, za vreme komunističke okupacije, suočila se sa jednim jutrom bez očigledne nade da će stići u sigurnost. Jedna trinaestogodišnja devojčica pokušala je da je uteši govoreći: „Ne zaboravi šta si nam ispričala o Mojsiju u pustinji“ (mислеći na Božje obećanje o Njegovoj prisutnosti), na šta je Gledis odgovorila: „Da, dušo, ali ja nisam Mojsije.“ Devojčica je odgovorila: „Da, ali Bog je još uvek Bog.“

Bog svemira hoda sa nama. On je naš saputnik, naš prijatelj. Čitav svet može da nas napusti, ali Bog to neće učiniti. Dao nam je reč.

B. Doživećemo odmor (14. stih)

„... i daću ti odmor“ (2. Mojsijeva 33,14). Odmor o kojem se ovde govori je odmor koji dolazi dok smo još na putu. To je odmor koji prožima srž našeg bića. On nije kao slobodan dan u radnoj sedmici, plaćeno letovanje ili garantovani godišnji odmor. To nije samo prestanak aktivnosti, borbi ili putovanja. To je mir i sigurnost koji nastaje kroz hodanje sa Bogom.

U fatalnoj nesreći spejs šatla Čelendžer, ključni službenici u Nasi načinili su kobnu odluku da pokrenu lansiranje nakon što su neprestano radili dvadeset sati, spavajući samo dva do tri sata protekle noći. Njihova pogrešna procena koštala je života sedam astronauta i skoro je ubila američki svemirski program. Proteklih godina, najteže nesreće u industriji - da spomenemo samo Černobil ili fatalnu navigacionu grešku korejskog aviona na letu 007 - sve su se dogodile usred noći, a zamor i stres bili su glavni razlozi. Odmor je svedočanstvo o poverenju.

Postoji priča o dve ptice koje su čučale visoko iznad uzavrelog grada, posmatrajući sve te ljude kako užurbano jure od jedne do druge aktivnosti. Crvendač je upitao vrapca: „Zašto ti ljudi tako jure napred-nazad?“ Vrabac je odgovorio: „Možda ne shvataju da imaju nebeskog Oca kao što mi imamo, koji se toliko brine o njima.“

Kori ten Bum, žena iz Holandije poznata po tome što je njena porodica skrivala Jevreje tokom Drugog svetskog rata, dok se nalazila u logoru imala je običaj da kaže: „Ne opiri se, samo se ugnezdi.“ Takvo je i poverenje. Prednost života u Božjem prisustvu je što možemo da se približimo našem nebeskom Ocu, znajući da možemo da se odmaramo bezbedni i pobedonosni.

C. Bićemo prepoznatljivi (stihovi 15 i 16)

„Ako neće ići napred lice Tvoje, nemoj nas kretati odavde. Jer po čemu će se poznati da smo našli milost pred Tobom, ja i narod Tvoj? Zar ne po tome što Ti ideš s nama? Tako ćemo se razlikovati ja i narod Tvoj od svakog naroda na zemlji“ (2. Mojsijeva 33,15.16). Pretpostavljam da svi želimo da budemo prepoznatljivi, drugačiji od ostatka društva. Božje prisustvo to čini u našem životu. Zbog Božjeg prisustva mi smo sveti narod. Sveto znači odvojeno, drugačije. Kada dođemo u Božju prisutnost, mi se nalazimo na svetom tlu. Odvajamo jedan dan sedmično - subotu - kao sveti dan. Srž ovog teksta je da smo mi sveti narod zbog Božjeg prisustva. Mi nismo sveti zato što smo čudni ili neobični. Mi smo drugačiji zato što nas prati Božje prisustvo. Nismo drugačiji zbog onoga što radimo, već zbog onoga što Bog čini u nama i kroz nas. Sveta osoba ozbiljno shvata Božju prisutnost.

Razmislite o tome. Mi smo stalno svesni Božjeg prisustva; ono će uticati na naš govor, naše ponašanje i naše misli. To je gore nego kada pastor igra fudbal s vama. Božje prateće prisustvo čini da mislimo drugačije, postupamo drugačije, govorimo drugačije, volimo drugačije, i služimo drugačije. „I ako zovete Ocem Onog koji, ne gledajući ko je ko, sudi svakome po delu, provodite vreme svog življenja sa strahom“ (1. Petrova 1,17).

Božje prisustvo nas poziva da se ističemo u gomili, da budemo odvojeni. On nas poziva da budemo drugačiji.

D. Bićemo poznati (17. stih)

„A Gospod reče Mojsiju: Učiniću i to što si kazao, jer si našao milost preda mnom i znam te po imenu“ (2. Mojsijeva 33,17). Možete li zamisliti da vas Bog poznaje? Susret sa Bogom je intimno iskustvo. Možemo da Ga upoznamo i On može da poznaje nas. Možete li da zamislite kakav nam značaj to daje? Stvoritelj svemira zove nas po imenu.

Teško je objasniti, ali kada neko velik zna ko ste, to donosi osećaj zadovoljstva u životu. Bog, najveći u svemiru, zna nas po imenu. U stvari, On zna sve o nama.

4. Gledanje znakova u retrovizoru

U stvari, Bog nam daje znakove. Ali oni nisu kao putokazi, bilbor-di ili natpisi na nebu. Ali ipak su znakovi. Oni su tu ali ponekada ih ne vidimo. Kada hodamo sa Bogom, kada nas prati Njegovo prisustvo, Njegovi znaci su svuda oko nas.

A. Znak Njegove slave (18. stih)

„Opet reče Mojsije: Molim Te, pokaži mi slavu svoju“ (2. Mojsijeva 33,18). Božja slava je ogromna važnost i blistavo veličanstvo koje prati Božju prisutnost. Mikelandelo se molio: „Gospode, učini da na svakom mestu vidim Tvoju slavu.“ Nebesa je objavljuju. Stvaranje svedoči o njoj. Crkva je utelovljuje. Hrišćani je odražavaju. Božja slava je svuda oko nas. Mojsije je razumeo, osetio i video Božju slavu. Ali Mojsije nije u potpunosti video Božju slavu, a to ne možemo ni mi.

B. Znak Njegove dobrote (19. stih)

„A Gospod mu reče: Učiniću da prođe sve dobro moje ispred tebe...“ (2. Mojsijeva 33,19). Reč dobrotu odnosi se na manifestaciju

ili suštinu Božjih slavnih atributa, najčešće kroz dela Njegovih ruku. Božja dobrota je konkretno iskustvo o onome što je Bog učinio i čini u životu Njegovog naroda. Mojsije je stalno doživljavao Božju dobrotu, ali nije bio svedok sve Božje dobrote.

C. Znak Njegove milosti (19. stih)

„A Gospod mu reče: ... Smilovaću se kome se smilujem, i požalću koga požalim“ (2. Mojsijeva 33,19). Božja milost je nezaslužena naklonost, izraz Njegovog srca. Božje srce je srce ljubavi i saosećanja. Mnogo puta na našem putu možda zaslužujemo pravdu, ali umesto toga Bog nam daje svoju naklonost, pokazuje nam svoju blagodat. Mi, Njegov narod, primaoci smo Njegove blagodati, ali ne i sve Njegove blagodati.

Evo zanimljivosti o Božjim znacima - Njegovoj slavi, dobroti i milosti. Često, kada nas Bog vodi, ovde znake vidimo kasnije. To je kao da u retrovizoru posmatramo naš život - vidimo da se Bog pojavio, obavio svoj posao. Gledamo unazad i vidimo kako je Bog učinio da se teška situacija povoljno reši po nas. Čak i kažemo: „Samo je Bog mogao to da učini.“ Razmišljamo o seriji događaja i znamo da je te deliće mogla da sklopi samo Božja ruka. Gledamo unazad na ono što nam se dogodilo a da to nismo zaslužili. Bilo je to Božje delo. Iako naše životno putovanje nije uvek lako, kada pogledamo unazad možemo da vidimo Božje vođstvo.

Mojsije je želeo da vidi Božju slavu - želeo je znak. Bog mu je rekao da sve vreme vidi Njegove znake - Njegovu dobrotu, slavu - sve je to oko Njega. Ali pošto je želeo vidljivo pojavljivanje, Bog je rekao sledeće: „Evo mesto kod Mene, pa stani na stenu. Kad stane prolaziti slava Moja, metnuću te u raselinu kamenu, i zakloniću te rukom svojom dok ne prođem. Potom ću dignuti ruku svoju, i videćeš Me se leđa, a lice se Moje ne može videti“ (2. Mojsijeva 33,21-23).

Mojsije je učinio ono što mu je rečeno. Stao je u pukotinu u steni i Bog je prošao. Vidljiva pojava, ovoga puta u ljudskom obliku. Mojsije Ga je video, ali ne Njegovo lice već Njegova leđa.

Zaključak

I mi možemo, kada nas Bog vodi, da vidimo Božja leđa a ne lice. Zašto? Ne možemo da vidimo Njegovo lice jer ne možemo da Ga vidimo kako dolazi. Vidimo Božja leđa jer vidimo gde je bio i šta je uradio u prošlosti. Mi ne možemo da predvidimo Boga. Tek nakon dužeg razmišljanja konačno možemo da shvatimo šta je Bog činio sve vreme.

Moje je iskustvo da Bog ne pokazuje uvek put, već vodi. Kada se osvrnem, vidim to vođstvo. Nadam se da i vi to vidite.

IV tromesečje

10. Subota, 1. oktobar 2022.

KADA BOG PREKINE NAŠU TIŠINU

1. O carevima 19,1-18

Piter Maršal bio je Škotlandanin koji je sredinom dvadesetog veka postao jedan od najpoznatijih propovednika u Americi. Kroz svoje izvanredne aktivnosti, uzdigao je službu kapelana u Senatu Sjedinjenih Država na sasvim novi nivo.

Dok je još bio u Britaniji, gde je radio jednog leta pre dolaska u Ameriku, jednom se peške vraćao na mesto gde je boravio. Noć je bila mračna, bez zvezda i sablasna. Hodao je preko pustih vresišta razmišljajući kako treba da ide prečicom. Znao je da se u blizini nalazi duboki, napušteni rudnik krečnjaka, ali je mislio da može da ga izbegne. Čuo se samo zvuk vetra i povremeno udaljeno blejanje ovaca. Ali iznenada je čuo kako ga neko zove: „Piter!“ U tom glasu čula se velika hitnost. Stao je. „Da, ko je to? Šta želite?“ Slušao je par trenutaka, ali nije bilo odgovora, samo zvuk vetra. Vresište je bilo potpuno pusto. Misleći da je pogrešio, načinio je par koraka. Zatim je ponovo čuo, zvučeći još hitnije: „Piter!“ Trenutno je stao, pokušavajući da gleda kroz tamu, ali iznenada se spotakao i pao na kolena. Spuštajući svoju ruku, nije mogao da pronađe tlo. Dok je pažljivo istraživao, pipajući u polukrug, otkrio je da se nalazi na samoj ivici napuštenog rudnika. Još jedan korak i pao bi u sigurnu smrt. Piter Maršal nikada nije ni najmanje posumnjao čiji je to bio glas. Osećao

je da Bog ima neku veliku nameru za njegov život, kada je tako posebno intervenisao.

Da li nam Bog govori danas? Možemo li da čujemo Njegov glas? Da li je iskustvo Pitera Maršala jedinstveno? Pre nego što odgovorimo na ova pitanja, hajde da pogledamo još nekoga ko je čuo Božji glas. Njegovo ime je Ilija.

1. Približite se Bogu (stihovi 1-11)

U izveštaju o Iliji postoji zanimljiv preokret. Zbog Jezaveljine pretnje „on videći to usta i otide duše svoje radi“ (1. O carevima 19,3). Ilija je pobegao. Udaljavao se od svih, od civilizacije. Ostavio je sve iza sebe. Želeo je da ga ostave na miru. Zaspao je, kao da je njegov cilj bežanja bio ostvaren. Sada je mogao da zaboravi sve što je propatio i sve što ga je brinulo.

Da li vi bežite? Znam da se ljudi premeštaju i sele, ali pitam se da li i ljudi beže od nečega? Da li bežite od odgovornosti? Dužnosti? Službe? Posvećenosti? Samog sebe? Od Boga?

Ilija je pobegao, bukvalno. Ali u svojoj fizičkoj iscrpljenosti i emotivnoj istrošenosti, Bog se postarao za njegove fizičke potrebe. „A gle, anđeo taknu ga i reče mu: Ustani, jedi“ (1. O carevima 19,5).

Vidite li to? Vidite li hleb i vodu, obrok? Naravno, pravo mu je pred očima. Ali pogledajte ponovo. Šta Ilija nije video? Nije video ko se nalazi iza hleba. Nije video anđela Gospodnjeg. Tako često vidimo samo hleb i vodu, ali ne vidimo anđela.

Bog se umešao. On ga nije grdio, nije ga osuđivao i nije davao odgovore na sva pitanja i sumnje. Jednostavno je dao dar, dar hleba i vode. I Ilija je ponovo zaspao. Anđeo ga je nahranio i dao mu priliku da se odmori. Bog mu je pružio doručak, a ne propoved. Dao je nešto materijalno, a ne duhovno.

To se ponovo dogodilo - dodir anđela i obrok. Ali ovoga puta poruka je imala još reči: „... jer ti je put dalek“ (1. O carevima 19,7). Anđeo je govorio o putovanju, Božjem cilju i svrsi. Hrana je imala značenje. Bog je ispunjavao njegove potrebe iz određenog razloga. „A on ustavši jede i napi se; potom okrepiвши se onim jelom ide četrdeset dana i četrdeset noći dokle dođe na goru Božju Horiv“ (1. O carevima 19,8).

Evo kako ja to vidim. Najpre je Ilija bežao, ne na neko posebno mesto, već samo daleko. Ali sada, ojačan hranom, beži negde određeno. Gde je on otputovao? Na Horiv, Božju goru. Ovog puta on je imao određeni cilj, geografsku tačku koja je imala ime Božja gora Horiv. Ali nije išao tamo da bi posmatrao prirodu. Zašto je išao tamo? „Izidi i stani na gori pred Gospodom. I gle, Gospod prolaziše“ (1. O carevima 19,11). Ilija nije odlazio na određeno mesto, već kod određene osobe. Ilija je išao da sretne Boga. Možda to nije znao u tom trenutku, ali Ilija je imao božanski sastanak. Trebalo je da se sastane sa Bogom na Božjoj gori. Doživeće lično otkrivenje Boga. Najpre, Ilija je morao da se približi Bogu.

2. Traženje Božjeg glasa (stihovi 11-13)

„I gle, Gospod prolaziše, a pred Gospodom velik i jak vetar, koji brda razvaljivaše i stene razlamaše; ali Gospod ne beše u vetru; a iza vetra dođe trus; ali Gospod ne beše u trusu; A iza trusa dođe oganj; ali Gospod ne beše u ognju. A iza ognja dođe glas tih i tanak. A kad to ču Ilija, zakloni lice svoje plaštom i izašav stade na vratima od pećine“ (1. O carevima 19,11-13).

Tri znaka koja obično prate Božje pojavljivanje u Starom zavetu iznenada je doživeo i Ilija na obronku gore.

- * Najpre tu je bio vetar, možda tornado, sa takvom silom i snagom da je čupao stene iz korena i bacao ih u dolinu, kao da su tek seme koje raznosi vetar. Bog se nije nalazio u ovoj strašnoj demonstraciji sile.
- * Posle vetra nastao je zemljotres. Dok se zemlja grčila, otvarajući pukotine u dolini i zatim ih ponovo s treskom zatvarajući, to je sigurno bilo dovoljno strašno da bude definitivni znak da je Bog prisutan. Ali On nije bio tu.
- * Konačno, oganj se spustio kao munje i kiša je udarala svuda po planini. Bog se često otkrivao u ognju (npr, Mojsije i grm koji gori, što se dogodilo na tom istom mestu; kao i za Iliju ranije, kada je Bog spalio oltar na gori Karmil). Ali ponovo, Bog nije bio prisutan. Bog je možda pokrenuo sve ove događaje ali nije bio u njima.

Bog je napravio pravu predstavu od vetra koji je duvao, zemlje koja se tresla i ognja koji je buktao, ali On se nije obraćao Iliji kroz

bilo koji od ovih silnih i vidljivih načina. Ilija je učio da Bog, koji je jednom govorio ognjem koji je spalio vodom natopljenu žrtvu na oltaru, ne otkriva sebe uvek na silne, čudesne načine.

Šta to govori nama? Neki ljudi misle da će naći Boga samo kada se dogodi nešto veliko, impresivno ili čudesno. Tražimo Boga u spektakularnom ali Ga ne nalazimo u tišini. Ponekada se Bog otkriva na tiše, smirenije načine. Jednom je jedan pastor rekao: „Ponekad sam tako suptilan da me niko ne shvata.“ Ponekada je Bog toliko suptilan da Ga niko ne vidi ili ne čuje. Ponekada Bog govori tiho - na način koji ne očekujemo.

Božji putevi nisu naši putevi. Nemojte se iznenaditi ako čekate da čujete kako Bog govori a On odgovori na način koji niste očekivali. To se dogodilo Iliji.

Ilija je možda očekivao da Bog progovori u vetru, zemljotresu i ognju. Ali Bog se nije otkrio kroz ova sredstva. Najčešće Bog ne govori u buci i zbruci. On je privukao Ilijinu pažnju tihim, malim glasnom - nežnim šapatom. Kako je to nedramatično. Kako dosadno. Tako drugačije od Holivuda. Ali, kako uspešno. Ponekada što je glas tiši, poruka je glasnija.

Bog govori tihim glasom. On govori u tišini, u miru. On je Bog čudesa, ali takođe je i Bog šapata, prekida. Ovde je Bog prekinuo tišinu. Bez obzira na naš uspeh, usprkos našoj patnji, Božji glas može da se čuje. Bog uglavnom ne viče - mi vičemo. Bog ne grmi - mi se tresemo i besnimo. Umesto toga, On nam prilazi u tišini.

3. Slušanje Božjeg glasa

Piter Maršal je čuo Božji glas. Kao i Ilija. Da li ga vi čujete? Da li želite da čujete kako vam Bog govori? Dozvolite mi da vas ohrabrim da učinite sledeće:

A. Pronađite mesto na kome možete da čujete Boga

Ako želimo da čujemo Boga, treba da se stavimo na mesto gde Bog najbolje može da dopre do nas. Za Iliju to je bila gora Božja. Nalazio se na pravom mestu da čuje Božji glas.

U savremenom društvu, sotona je stručnjak za tri stvari: buku, žurbu i gužvu. Ako uspe da nas uvali u nešto od toga, biće zadovoljan. Da bismo čuli Boga, moramo da se uklonimo od užurbanosti,

buke, haotičnog životnog ritma. Zato imamo crkvenu zgradu. Crkvena zgrada je mesto utočišta i zaštite.

Gde je vaše utočište? Gde je vaša gora Božja? Gde je najbolje mesto na kojem Bog može da vam se obrati? Pronađite ili stvorite tiho mesto osmišljeno za tišinu i usamljenost. Iskoristite mala mesta tišine koja ispunjavaju naš dan. Planirajte da se uklonite od redovne rutine. Idite u park, dođite u crkvu tokom sedmice.

Tišina koja je okružila Iliju kada je susreo svoj unutrašnji glas govori da i mi periodično treba da potražimo tišinu da bismo čuli Božji šapat.

B. Čekajte da čujete Božji glas

Često se ne radi o tome da li Bog govori, već da li smo mi dovoljno mirni i tihi da čujemo. Bog ne može da se čuje u sred buke i nemira. Bog je prijatelj tišine. On može da se čuje, ako slušamo. Da li slušate? Slušanje Boga je duhovna disciplina. To je naročita vrsta slušanja, gde osoba sluša srcem kao i ušima, gleda srcem kao i očima.

C. Budite poslušni Božjim uputstvima (stihovi 15-18)

Uvijena u umirujuću tišinu, ova unutrašnja reč daje Iliji hrabrosti da izađe iz svog skloništa u pustinji i ponovo se suoči sa Bogom i svojim odgovornostima.

Ilijino putovanje nije bilo samo do gore, da se sretne s Bogom, već ga je vratilo nazad u odgovornost, u službu i zadatke. Bog nas nikada ne suočava sa sobom da bismo ostali tu gde smo. Kao što pogledamo u ogledalo pre nego što se suočimo sa svakim novim danom, naš susret sa Bogom je priprema za službu. Bog nije bio gotov sa Ilijom. Njegov posao nije bio završen. Bog je davao Iliji novi zadatak - da pomaže cara; novog prijatelja - Jelisija; i novu nadu - nije sam, 7.000 ljudi još uvek sledi Boga.

Često, kada čujemo Boga, sagledamo našu situaciju iz nove perspektive i počinjemo da gledamo druge ljude u novom svetlu. Ako se uključimo u život drugih ljudi, postajemo sud koji Bog ispunjava svojom ljubavlju, silom i milošću.

Dozvolite da vam Bog da novu svrhu i novi pravac. On nije završio s vama. On ima planove za vas, baš kao što je imao za Iliju. On vas je doveo na ovo mesto da ispuni svoj plan i svoju nameru u vašem životu.

Zaključak

Da li se krećete ka Bogu? Da li Ga poznajete? Da li imate zajednicu s Njim? Možete li da čujete Božji glas? Da li se nalazite na mestu na kojem Bog može da komunicira s vama? Da li slušate Božji glas? Da li ste poslušni kada Bog progovori? Bog želi nešto da vam kaže. Vaša obeshrabrujuća situacija je prilika da Bog u potpunosti privuče vašu pažnju. Hoćete li slušati Njegov glas?

11. Subota, 5. novembar 2022.

PRAVI SVEDOK

Dela 26,22.23

Ako uzmete neki biblijski konkordans i potražite reč *svedok* ili *svedočiti*, videćete da se ona 33 puta spominje u knjizi Dela apostolska. Reč *svedočiti* prvi put se spominje u Delima 1,8 a poslednji put u Delima 26,22. U Delima 1,8 nalazimo silu svedočenja, a u Delima 26,22 nalazimo delovanje svedoka.

Rana Crkva nije imala crkvenih zgrada, nije imala literaturu Subotne škole, nije imala radio ili TV ni prevozna sredstva, ali to je ipak bila silna Crkva. U 28 poglavlja Dela apostolskih 33 puta nam se govori da je to bila Crkva koja je svedočila. Istraživači Biblije otkrivaju da je za prvih 12 meseci crkva krstila preko 30.000 novih vernika.

U današnjim savremenim crkvama imamo mnogo ljudi koji su radnici, ali veoma malo svedoka. Imamo mnogo ljudi koji su vođe, ali veoma malo svedoka. Mnogi ljudi su hrišćani ali samo mali broj su pravi Isusovi svedoci.

Pre nekoliko godina jedna crkva sprovela je jednu anketu. Na pitanje „Zašto ste izabrali da dođete u ovu crkvu?“, 18% je odgovorilo da je to učinilo zbog verskog opredeljenja; 9% izjavilo je da im se dopala lepa crkvena zgrada a 3% reklo je da ih je posetio pastor. Ostali (više od polovine) odgovorili su da su došli zato što ih je neko pozvao! Hajde da danas razmišljamo o apostolu Pavlu i vidimo kako izgleda pravi svedok.

I. Pravi svedok uključen je u svedočenje:

„Ali dobivši pomoć Božju stojim do samog ovog dana, i svedočim i malom i velikom“ (stih 22). Ne možete biti svedok ukoliko ne svedočite. Možete čitavog dana govoriti: „Ja sam svedok“, ali ako niste uključeni u svedočenje niste pravi svedok. Neko može otići na fakultet i učiti kako da bude lekar i naučiti sve što mu je na raspolaganju, ali lekar će postati tek kada počne da u praksu sprovodi ono što je naučio. U ovom poglavlju Pavle svedoči za svog Cara.

Ilustracija: Jedne noći za vreme jednog vojnog pohoda, Aleksandar Veliki nije mogao da spava pa je izašao iz svog šatora i šetao po logoru. Naišao je na jednog vojnika koji je spavao na straži, što je bio veoma ozbiljan prekršaj. U stvari, kazna za spavanje na straži bila je neizbežna smrt. Dešavalo se da nekada zapovednici kerozinom preliju uspavanog vojnika i zapale ga. Ovaj vojnik počeo je da se budi kada mu je prišao Aleksandar Veliki. Shvatajući ko stoji ispred njega, mladi čovek se uplašio za svoj život. „Da li znaš koja je kazna za spavanje na straži?“, pitao je Aleksandar. „Da, gospodine“, odgovorio je vojnik drhtavim glasom.

„Kako se zoveš, vojniče?“, pitao je Aleksandar. „Zovem se Aleksandar, gospodine.“ Aleksandar Veliki ponovio je svoje pitanje: „Šta si rekao kako se zoveš?“ „Zovem se Aleksandar, gospodine.“ Treći put, još glasnije, Aleksandar veliki je pitao: „KAKO se zoveš?“ Trećeg puta vojnik je ponizno odgovorio: „Zovem se Aleksandar, gospodine.“ Aleksandar Veliki pogledao je mladog vojnika pravo u oči i rekao: „Vojniče, ili promeni ime ili promeni svoje ponašanje.“

Ja ne mislim da treba da promenimo svoje ime. „Hrišćanin“ znači „mali Hristos“, što je veoma prikladno ime za sledbenike Isusa Hrista. Ali mislim da je potrebno da promenimo svoje ponašanje ako želimo da PROPOVEDAMO u Hristovo IME.

Ilustracija: Čuo sam za jednog propovednika koji se postideo u jednom kafeu jer je drugi propovednik, sa kojim je bio u društvu, svedočio konobarici koja je posluživala njihov sto. Rekao je: „Ako joj ja ne svedočim, ko će?“

II. Pravi svjedok svedoči na svakom mestu

Neko je rekao da su današnji hrišćani „crkveni hrišćani“, to jest, dok su u Božjoj kući ponašaju se na jedan način, ali izvan Njegove kuće ponašaju se sasvim drugačije. U knjizi Dela apostolska zapazite gde su svedočili izvan Crkve: u Sinagogama, pored reka, u tamnicama, na tržnici, od kuće do kuće, pored puta i u palatama.

Pavle nikada nije prestajao da govori o Isusu sve do svoje smrti, i svedočio je gde god da se nalazio.

Ilustracija: Jedan propovednik propovedao je u jednom mestu u Tenesiju i imao je veoma uspešnu evangelizaciju. Svako veče je na njegov poziv izlazilo mnogo ljudi koji su želeli da se krste. Zapazio je da jedna žena veoma često izlazi dovodeći sa sobom druge ljude. Rekli su mu da je to sestra Ebi Bur, radnica u jednoj državnoj banci, i da stalno dovodi prijatelje u crkvu.

Propovednik je otišao kući i dugo ništa nije čuo za ovu sestru. Onda je jednog dana dobio poruku da je ta sestra umrla i da je njena želja bila da on učestvuje na njenoj sahrani.

Propovednik je otišao u crkvu u kojoj je organizovana komemoracija za ovu sestru i seo je za propovedaonicu zajedno sa njihovim pastorom. Bilo je prisutno mnogo naroda, pevale su se omiljene pesme, zatim je propovednik propovedao i seo na svoje mesto. Onda je ustao pastor crkve i pozvao jednu grupu žena da izađu pred propovedaonicu. Rekao je: „Sestra Ebi Bur je dovela ove sestre u crkvu, jednu po jednu.“ Ukupno je izašlo pedeset i dve žene. Ova pokojna sestra radila je u banci, ali posle posla je išla od vrata do vrata i govorila ljudima o Hristu. Mnoge je dovela u crkvu, uključujući ove pedeset i dve žene.

Bog može upotrebiti svakoga da svedoči za Njega. Dozvolite Mu da vas upotrebi.

Ilustracija: Jednog dana je Čarls Spurdžon šetao kroz prirodu u Engleskoj zajedno sa svojim prijateljima. Dok su tako hodali, evanđelista je zapazio jedan ambar sa vetrokazom na krovu. Na vetrokazu je pisalo: „Bog je ljubav.“ Spurdžon je rekao svoj prijatelju kako smatra da je to prilično neprikladno mesto za takvu poruku. „Vetrokazi su promenljivi“, rekao je, „ali Božja ljubav se ne menja.“ „Ne

slažem se sa tobom, Čarlse“, odgovorio je njegov prijatelj. „Nisi razumeo značenje. Taj znak govori istinu: Bez obzira na koju stranu vetar duva, Bog je ljubav.“

III. Pravi svedok je istrajan u svedočenju

U ovom stihu postoji izraz koji pokreće moje srce: „Stojim do samog ovog dana.“ To znači, čvrsto stojim, nikada neću odustati ili prestati da svedočim za Gospoda.

Neko će možda pomisliti da je Pavle zadobio za Gospoda svakog koga je sreo, ali to se nije dogodilo. Nije uspeo da obrati nikoga prilikom iskustva na Aeropagu. Ali iako su mu se rugali, on je nastavio i neki su se spasili (Dela 17,32-34).

Ilustracija: Dopada mi se priča o dečaku koji je pecao na jednom potoku kad je naišla jedna grupa tinejdžera sa savremenim štapovima i blinkerima i šarenim mamcima. Prskali su po vodi, šalili su se i smejali dok su stalno ispočetka bacali svoje udice ali ništa nisu upecali. Dečak je mirno sedeo na svom mestu i stalno izvlačio ribu. Konačno je jedan od tinejdžera povikao: „Kako ti to uspeva? Mi imamo specijalne mamce, ali ništa nismo upecali!“ Dečak je podigao pogled i odgovorio: „Ja pecam ribu, a vi se zabavljate.“ Možda je potrebno da se malo više usmerimo na naše pokušaje da sa jevanđeljem dopremo do ljudi.

IV. Pravi svedok opremljen je Božjom Reči

Pavle kaže: „Ne kazujući ništa osim što proroci kazaše da će biti, i Mojsije“ (stih 22). To je bila Biblija u njegovo vreme. D. L. Mudi kaže da je Biblija nadahnuta knjiga, ali to je takođe i knjiga koja nadahnjuje njega. Ona ga nadahnjuje da svedoči o njenoj istini.

Mi imamo razne razloge zašto ne svedočimo.

Ilustracija: Krivi smo zbog izgovaranja. Kada to činimo, mi se svrstavamo u redove velikih sportskih heroja. Uzmimo na primer ragbistu Rafaela Septiena koji nema premca kada se radi o smišljanju izgovora zašto je promašio gol. Jednom je rekao da nije dao gol zato što je trava bila previsoka, a taj teren je imao veštačku travu. Drugi put je izjavio da mu je smetala tabla na kojoj je bio ispisan rezultat. Zatim, kaciga mu je bila pretesna, stiskala mu je glavu i nije mogao da razmišlja. I tako dalje. Ali mi kao hrišćani ne treba da se izgova-

ramo kada se radi o svedočenju, jer imamo Božju Reč i silu ako je primenimo. To nisu naše reči, već Božje, i to je velika razlika.

Ilustracija: Postoji priča o jednom starom Indijancu koji je došao na jedno nedeljno bogoslužje. Propovedniku je nedostajala duhovna sila, pa je zato mnogo vikao i šakom lupao po propovedaonici kako bi prikrio svoju nespremnost za propoved. Posle bogoslužjenja neko je upitao Indijanca, koji je bio hrišćanin, šta misli o propovedi. Razmišljajući za trenutak, on je svoj odgovor sažeo u šest reči: „Silan vetar. Jaka grmljavina. Nema kiše.“ Da, kada se Sveto Pismo zanemari, „nema kiše“. Samo ako je propovedanje i svedočenje zasnovano na Božjoj Reči i usredsređeno na Hristu, Njegov narod biće blagosloven i osvežen. Ako to nedostaje, mi samo pravimo još veću buku u veoma bučnom svetlu.

V . Pravi svedok uzdiže Isusa Hrista

„Da će Hristos...“ (stih 23). Pavle nije govorio o tome kako je on dobar ili šta je on uradio, već kako je Isus dobar i šta je Isus uradio. Pravi svedok istinski voli Gospoda Isusa i ta ljubav je neprestana.

Ilustracija: Jedan student otišao je u fotografsku radnju sa uramljenom slikom svoje devojke. Želeo je da se slika umnoži. To je značilo da sliku treba izvaditi iz rama. Kad je to učinio, fotograf je zapazio natpis na poleđini fotografije. „Najdraži Tome, volim te svim srcem. Svakog dana te sve više i više volim. Voleću te zauvek. Ja sam večno tvoja.“ Bilo je potpisano sa „Dijana“ a zatim je pisalo: „Ako ikada raskinemo, hoću da mi vratiš ovu sliku.“ Naša ljubav prema Isusu je večna. Mi treba svakog dana da Ga uzdižemo i da na taj način dovodimo ljude ka Njemu.

Ilustracija: Evanđelista D. L. Mudi ispričao je priču o jednom propovedniku koji je pripremao propoved o tome kako treba da prihvatimo Hrista bez oklevanja. Pošto je jedno vreme proučavao, propovednik je zaspao u stolici i sanjao čudan san u kojem je čuo razgovor između nekoliko demona. Oni su se skupili zajedno, pokušavajući da smisle plan kako da ljude odvedu u pakao. Jedan zao duh je rekao: „Hajde da kažemo ljudima da Biblija nije Božja reč i da joj se ne može verovati.“ Drugi su odgovorili: „To nije dovoljno.“ Drugi zao duh je progovorio: „Hajde da im kažemo da Bog ne postoji, da

je Isus bio samo dobar čovek i da nema neba niti pakla.“ Ponovo su ostali odgovorili negativno. Konačno je treći demon rekao: „Hajde da kažemo ljudima da postoji Bog, Spasitelj, nebo i pakao. Ali hajde da ih uverimo da imaju mnogo vremena da se spasu i da ih ohrabrimo da odlažu odluku.“ „Odlično!“, povikali su ostali oduševljeno.

Mnogi ljudi propustiće spasenje jer su odlagali, misleći da mogu Hrista primiti „sutra“. Ali sutra nikada ne dođe. Potrebno je da hitno svedočimo o Isusu da bi se ljudi SADA spasili.

VI. Pravi svedok osnažen je Svetim Duhom

„Dobivši pomoć Božju“ (stih 22). Koja je to pomoć? Prema Delima 1,8, to je sila Svetog Duha.

Ilustracija: Prilikom jedne novogodišnje parade u kojoj su učestvovalе sve gradske firme, jedan lepo okićeni kamionet je stao. Nestalo mu je nafte. Čitava parada je zastala sve dok neko nije doneo kantu sa gorivom. Interesantno je da je ovaj kamionet predstavljao jednu poznatu naftnu industriju. Bez obzira na ogromne količine nafte koje je ova industrija imala, ovom kamionetu nestalo je nafte. Često hrišćani zanemare svoje duhovno održavanje, i iako su „obučeni u silu“ (Luka 24,49), nestaje im goriva.

Ljudsko telo zadivljujuća je mašina. Ono može održavati stalnu telesnu temperaturu bez obzira na spoljašnju temperaturu. Bez obzira da li se čovek nalazi u Arktičkom krugu ili je na ekvatoru, njegova telesna temperatura otprilike je ista. Postoji unutrašnji mehanizam koji to reguliše. Sveti Duh živi u hrišćanima da bi postigao ovakvu stabilizaciju u duhovnom zdravlju. Bez obzira da li se suočavamo sa blagostanjem ili nevoljama, bez obzira da li smo u iskušenju ili primamo duhovnu ishranu, Sveti Duh čini da smo stabilni.

VII. Pravi svedok prilazi svima

„Svedočim i malom i velikom“ (stih 22). Primer Bila Brajta - On nikada nije pričao sa nekim duže od 5 minuta a da posle toga ne preokrene razgovor ka Isusu Hristu. Stih 23 kaže da će Isus „propovedati videlo narodu jevrejskom i neznabošcima“.

Isus pruža spasenje svakom ko priziva Njegovo ime. Šta je sa tobom i sa mnom? Da li mi izbegavamo da svedočimo za Gospoda?

Ako se to događa, hajde da se danas promenimo i da postanemo Isusovi pravi svedoci.

Zaključak: Pavle nikada nije mogao da zaboravi ono što je Isus učinio za njega na krstu i tako je postao Njegov silni svedok.

Ilustracija: Tokom Prvog svetskog rata princ od Velsa posetio je 36. ozbiljno ranjenih ljudi u jednoj bolnici u predgrađu Londona. Princ i njegovi pratioci prolazili su kroz glavno odeljenje bolnice i rukovali se sa većinom ranjenika. Kada su bili spremni da napuste bolnicu, princ je izjavio da je video samo 30 ljudi. „Gde su ostala šestorica?“ Iako su ga obavestili da je ostalih šestoro ljudi veoma teško ranjeno i da su u drugom odeljenju, važni posetilac zahtevao je da ih vidi. Posetio je još petoricu veoma teško ranjenih ljudi. „Ali gde je poslednji?“, ponovo je princ pitao. Iako mu je rečeno da je čovek tako strašno ranjen da ga je strašno gledati, princ je insistirao da ga vidi.

Princ je za trenutak ćutke stajao a zatim je prišao ranjeniku, sa-
gnuo se i poljubio ga! Drhtavim glasom, princ od Velsa je rekao: „On je ranjen za mene.“

„Ali On bi ranjen za naše prestupe, izbijen za naša bezakonja; kar
beše na Njemu našeg mira radi, i ranom Njegovom mi se iscelismo“
(Isaija 53.5).

ODLIČNI PRIMERI

1. Solunjanima 1,1-7

Primeri svim ljudima koji veruju

Sve ovo što su bili ovi ljudi možete i VI da budete. Zapazite kakvi su oni bili i zašto su bili takvi.

I. Opažanja o ovim divnim hrišćanima

- * Pavle je opisao Solunjane kao ljude koji su imali veru koja deluje u njihovom životu.
- * Oni su obavljali službu koja je bila pokrenuta ljubavlju.
- * Imali su snažnu nadu u povratak Isusa Hrista, bili su strpljivi i pouzdani.
- * Pavle je rekao da su ovi ljudi Božji izabrani.
- * Nije bilo sumnje u njihovo hrišćansko ponašanje.
- * Neka njihove osobine postanu i vaše!

Zapazite, zatim, kako su primili Pavla i službu, i dobro je da i vi učinite tako.

II. Kako su najpre primili Pavla.

Kada je Pavle došao da propoveda Jevanđelje ovim ljudima po prvi put, on nije došao samo u reči već i u sili. Sveti Duh pokazao se kroz Pavla.

- * To je mnogo više od običnog recitovanja Jevanđelja.
- * Pavle je govorio u pomazanju Duha.
- * Ljudi su imali apsolutno poverenje u Pavla.
- * 1. Solunjanima 1,5: „Jer jevanđelje naše ne bi k vama samo u reči nego i u sili i u Duhu Svetom, i u velikom priznanju, kao što znate kakvi bismo među vama vas radi.“
- * Ovi ljudi su znali da Pavle propoveda za njihovo dobro.
- * Videli su u njegovom srcu težnju da im pomogne.
- * Odlučili su da žive za Boga isto kao što je Pavle živio za Njega.
- * 1. Solunjanima 1,6: „I vi se ugledaste na nas i na Gospoda.“
- * Gledali su kako je Pavlov život posvećen Bogu i sledili su ga onako kako je on sledio Gospoda.

- * Gledajte delo i nemojte da se izgovarate: „Pa, oni su propovednici. Ja ne mogu da budem tako posvećen.“
- * Mnogo puta ljudi kažu da vernici ne mogu da budu posvećeni Bogu koliko i propovednici, ali vernici u Solunu su to bili!

III. Bili su verni u nevoljama

1. Solunjanima 1,6: „I vi se ugledaste na nas i na Gospoda primivši reč u velikoj nevolji s radošću Duha Svetog.“

- * Solunjani su se nalazili usred nevolja i progonstva zato što su prihvatili Jevanđelje.
- * Bili su gonjeni.
- * Primali su reč sa radošću Svetog Duha.
- * Kada naiđu nevolje, samo oni koji su stvarno verni Bogu mogu da budu pobedonosni u iskušenju.
- * Gospodnja radost je naša snaga.
- * Mi dobijamo Gospodnju radost samo kada uzimamo vodu iz izvora spasenja.

Isaija 12,2.3: „Gle, Bog je spasenje moje, uzdaću se i neću se bojati, jer mi je sila i pesma Gospod Bog, On mi bi Spasitelj. S radošću ćete crpsti vodu iz izvora ovog spasenja.“

- * Oni koji uzimaju vodu iz izvora spasenja su ozbiljni u svom životu za Boga.
- * Oni samo ne prisustvuju bogoslužjenju.
- * Oni nešto dobijaju od Reči.
- * Gospodnja radost je njihova prava snaga.
- * Protiv kakvih sotoninih napada mi treba da se borimo?
- * Najveća zamka u koju ljudi upadaju je ako nam smeta kako drugi vernik živi ili šta radi. Isus je znao da je to najveći problem i od svega što je rekao u Gospodnjoj molitvi, naglasio je: „Oprosti nam dugove naše, kao i mi što opraštamo dužnicima svojim“ (Matej 6,12). Kada je završio molitvu, vratio se ovoj temi i rekao: „Jer ako opraštate ljudima grehe njihove, oprostiće i vama Otac vaš nebeski. Ako li ne opraštate ljudima grehe njihove, ni Otac vaš neće oprostiti vama grehe vaše“ (Matej 6,14.15).
- * Najveći problem je što ljudi imaju nedostatak opraštanja.

IV. Vest o njihovoj postojanosti

1. Solunjanima 1,7-10: „Tako da postadoste ugled svima koji veruju u Makedoniji i u Ahaji. Jer se od vas proču reč Gospodnja ne samo u Makedoniji i Ahaji, nego i u svako mesto iziđe vera vaša u Boga tako da nam nije potrebno šta govoriti. Jer oni obznanjuju za vas kakav ulazak imasmo k vama, i kako se obratiste Bogu od idola, da služite Bogu Živom i Istinitom, i da čekate Sina Njegovog s nebesa kog vaskrse iz mrtvih, Isusa, koji nas izbavlja od gneva koji će doći.“

- * Ljudi u Makedoniji i Ahaji čuli su o pravom posvećenju Solunjana prema Bogu.
- * Pavle je imitirao Isusovu zavisnost od Duha i Solunjani su imitirali Pavla, a ljudi iz Ahaje i Makedonije imitirali su Solunjane.
- * Pavle nije morao bilo koga da informiše o njihovom posvećenju, jer su svi čuli za to!
- * Gde god je Pavle išao, ljudi su mu govorili kako je divno što čuju o postojanosti Solunjana.

1. Solunjanima 1,8,9: „Jer se od vas proču reč Gospodnja ne samo u Makedoniji i Ahaji, nego i u svako mesto iziđe vera vaša u Boga tako da nam nije potrebno šta govoriti. Jer oni obznanjuju za vas kakav ulazak imasmo k vama, i kako se obratiste Bogu od idola.“

- * Solunjani su imali reputaciju da su postojani kad je reč o činjenici da će se Gospod vratiti.
- * Shvatanje da će se Isus vratiti čini nas snažnim vernicima.
- * Mi ne znamo kada On dolazi, ali uvek treba da budemo spremni.
- * Imali su strpljenje - mirno su izdržavali nevolje jer su znali da će Isus doći u pravo vreme, i da neće dozvoliti da trpe više nego što mogu da podnesu.
- * Mnogi žive nemarno i zaboravljaju da Isus dolazi.

V. Ključ njihovog uspeha

1. Solunjanima 2,1,2: „Jer sami znate, braćo, ulazak naš k vama da ne bi uzalud; nego postradavši pre i osramoćeni bivši, kao što znate, u Filibi, oslobodismo se u Bogu svom kazivati vama jevanđelje Božije s velikom borbom.“

- * Oni su znali da je Pavle došao njima na korist.
- * On je nepokolebljivo propovedao.

* Upravo je bio izbačen iz Filibe i tamo je doživljavao ogromne pretnje.

Dela 16,12: „A odande u Filibu, koje je prvi grad zemlje Makedonije, naselje rimsko; i u onom gradu ostasmo nekoliko dana.“

Dela 16,16-20: „A dogodi se kad idasmo na molitvu da nas sretna jedna robinja koja imaše duh pogađački i vračajući donošaše veliki dobitak svojim gospodarima. Ova pođe za Pavlom i za nama, i vikaše govoreći: Ovi su ljudi sluge Boga Najvišeg, koji javljaju nama put spašenja. I ovako činjaše mnogo dana. A kad se Pavlu dosadi, okrenu se i reče duhu: Zapovedam ti imenom Isusa Hrista, iziđi iz nje. I iziđe u taj čas. A kad videše njeni gospodari da iziđe nada njihovog dobitka, uzeše Pavla i Silu i odvukoše ih na pazar ka knezovima. I dovedavši ih k vojvodama, rekoše: Ovi su ljudi Jevreji, i mute po našem gradu.“

Dela 16,23: „I pošto ih zdravo izbiše baciše ih u tamnicu, i zapovediše tamničaru da ih dobro čuva.“

* Pavle je bio rimski građanin i bio je nezakonito išiban.

* Zatim je u Delima 17 otišao u Solun.

* Pavle je rekao da bi mogao da odustane da ugodi ljudima, ali da mu je povereno Jevanđelje i da to čini u strahu i poštovanju prema Bogu.

* Propovedao je kako je Isus pretrpeo za nas.

* Pavle se nije trudio da se ljudi ugodno osećaju dok im je govorio da treba da prihvate Hrista. Nije laskao.

* Oni su slušali čoveka koji se nije trudio da ugodi ljudima, već je jednostavno iznosio lek za grehom zaraženo ljudsko stanje, i propovedao je nasuprot prezira i progonstva.

* Svakome je posvetio pažnju, kao majka detetu.

1. Solunjanima 2,7.8: „Mogli smo vam biti na dosadu, kao Hristovi apostoli; ali bismo krotki među vama, kao što dojilica neguje svoju decu. Tako smo vas rado imali da smo gotovi bili dati vam ne samo jevanđelje Božije, nego i duše svoje, jer ste nam omileli.“

VI. Pavle je zahvaljivao Bogu za hrišćane kao što su bili Solunjani

1. Solunjanima 2,13.14: „Toga radi i mi zahvaljujemo Bogu bez prestanka što vi primivši od nas reč čuvenja Božijeg primiste ne kao

reč čovečiju, nego (kao što zaista jeste) reč Božiju, koja i čini u vama koji verujete. Jer vi, braćo, prođoste kao crkve Božije koje su u Judeji u Hristu Isusu; jer tako i vi postradaste od svog roda kao i oni od Jevreja.“

VII. Progonstvo

- * Solunjani su bili progonjeni.
- * Crkve u Judeji progonili su Jevreji koji su ubili Isusa, i Solunjani su doživeli isto od svojih evropskih sunarodnika.
- * Kada je čuo da su progonjeni, Pavle je poslao Timotija da ih poseti i ohrabri ih da se drže Jevanđelja.
- * On je smatrao da njegova patnja može da izazove da se oni uplaše i odustanu.
- * Ali Timotije je pronašao drugu sliku.

1. Solunjanima 3,6-8: „A sad kad dođe Timotije k nama od vas i javi nam vašu veru i ljubav, i da imate dobar spomen o nama svagda, želeći nas videti, kao i mi vas, zato se utešismo, braćo, vama u svakoj žalosti i nevolji svojoj vašom verom; jer smo mi sad živi kad vi stojite u Gospodu.“

- * Oni su sačuvali veru!
- * Utešili su ga u njegovim patnjama.
- * Bili su toliko snažni da su ohrabрили Pavla.

1. Solunjanima 3,9: „Jer kakvu hvalu možemo dati Bogu za vas, za svaku radost kojom se radujemo vas radi pred Bogom svojim?“

- * Kako je dovoljno mogao da zahvali Bogu za radost koju je osetio kada je čuo koliko su oni verni?
- * Ostavio ih je sa komentarima da treba i dalje da idu sa Bogom.

Pavle nam poručuje u 1. Solunjanima 1,7: „Tako da postadoste ugled svima koji veruju u Makedoniji i u Ahaji.“

Izdaje: Glavni odbor hrišćanske adventističke crkve
Beograd, Radoslava Grujića 4
Pripremljeno u Odeljenju za misionstvo pri Glavnom odboru
Umnoženo u kancelariji izdavača – 2021.
Za internu upotrebu